

Program
Național pentru
Protecția
Consumatorilor
de Cultură

3

Masca,
de la
teatru la
pandemie

4

Chitila sau
„Zalhanaua
lui Papazolu“

10-11

Clasa virtuală:
provocări
și soluții
didactice

12

condeie Ilfovene

Nr. 36 | septembrie 2020 | Publicație de cultură

Premiul special al juriului pentru documentarul
„Înger pe front - Regina Maria“, la Chitila Film Fest 2019

Remember CJCPCT Ilfov - 2019

(pagina 7)

Președintele
Consiliului Județean Ilfov,
Marian Petrache:

**„Când vorbim
de educație în
Ilfov ne referim
și la inovație“**

Viața fără... contact uman

 George V. GRIGORE

Omul este o ființă socială. Nu poate exista în solitudine. Este prea firavă, psihic și fizic. Natura, prin forța sa sălbatică, ar strivi-o. De aceea organiza-rea comunităților umane a existat din cele mai vechi timpuri, în formule mai restrânse de sate și comune, sau în formulă desfășurată de oraș. Povestea noastră spune că, în zilele noastre, satele devin tot mai pustii, iar orașele devin din ce în ce mai mari. Aglomerația și poluarea din aceste orașe a depășit orice așteptare, dar în acest amalgam globalizant noi, oamenii, ne simțim din ce în ce mai singuri. Familia - altădată celula de bază a societății - devine din „n” motive monogamă, iar copiii devin prea repede „independenți”. Amorul ni se „servește” din plastic spre a fi „protejat” sau poate exista și accesa „virtual”. Despre bunici putem spune că nu mai avem timp și nici răbdare pentru ei. Clasică îmbrățișare umană a dispărut aproape în toate cazurile când era folosită și necesară. La fel „spovedania” și necesitatea unui sfat din partea familiei, care a fost înlocuită cu canapeaua contra-cost a psiho-tera-peutului. Acum nu ne mai îmbrăți-șează, nu ne mai mângăie și nu ne mai ascultă nimeni. Alergăm să câștigăm bani, iar apoi alergăm să îi cheltuim, spre a putea mima obliga-toria fericire necesară. În această „roată de bălci”, în care ne învârtim din ce în ce mai repede, nici nu mai vedem bine chipurile celor din jurul nostru, fie ei prieteni sau neprieteni („naturali”, care sunt din ce în ce mai rari, sau „virtuali” (de pe facebook)).

Imaginea celor văzute se șterge de la an la an, iar când căutăm în amintire nu mai găsim nimic, ca atunci când ne mirăm că s-a demagnetizat DVD-ul cu poze după un timp limitat și neiertător. Stăm izolați în mașina care ne conduce pe șosele (avem GPS care ne spune pe unde să circulăm; în viitor vom avea mașini care se vor conduce singure, iar stațiile de benzină vor putea fi accesate doar cu cardul), stăm izolați în biroul modular al firmei la care lucrăm (și intrăm cu cartelă personalizată) și stăm izolați în „celula” domiciliară (așa zisa „casă”, unde avem cartelă de acces). La mall-uri au apărut casele de marcat unde singur îți scanezi și apoi îți achiți marfa. Nu te mai întâlnești deloc cu simpatica (sau nesuferita) casieră. Tot ce se făcea înainte manual, acum se face cu ajutorul mașinilor evolute și a roboților. Dacă dorim cafea, sandvișuri, apă, suc, etc., avem la îndemână automatele imperso-nale care nu pot să îți pună mai mult muștar pe cârnat, sau să îți adreseze un cât de cât politicos „poftă bună”. Nu mai poți să te întâlnești cu nici un om, sau poți doar să te atingi de el, din pură întâmplare. Avem comenzi vocale la calculator, telefon, mașină, casă. Nici nu mai trebuie să atingem vreun buton. Te și sperii câteodată când treci prin dreptul acestor senzori, iar ei își fac „datoria”, pornind anumite mecanisme. Avem uși automate, lumini automate, comenzi „foto-celulare” la baie, la apa de pe peluză, la luminile de seară. Avem...

Acum a apărut și Coronavirusul ca să fie izolarea și mai motivată... Dar poate doar așa avem și omul nou „universal” și „babilonian”, care tot „având”, de fapt nu mai are... Nu mai are o istorie, o religie, o identitate, un scop, un sens. El vine de nicăieri și se duce către nicăieri. Majoritatea femeilor au devenit „bărbați” și nu vor copii care să le încurce în carieră. Cel mult „conduc” o familie monopa-rentală, creată „in vitro”. Bărbații, de când nu mai coordonează o familie și o gospodărie adevărată (și-au pierdut rostul), sunt ori efeminați, ori „gigolo - ca la revistă”, siliconați și cu mușchii umflați. Întâlnirile tinerelor perechi de „îndrăgostiți” au loc în mediul virtual, sau „la Mall”, și sunt scurte și superficiale, iar viitorul lor... Povestea noastră mai spună că, dacă avem atâtea și atâtea aparate care ne „ascultă” chiar fără să „le contactăm” manual, de ce să nu avem și relații umane fără sentimente, oameni fără creier, șefi fără competențe, istorie fără trecut și viitor fără speranță... Sau – poate scopul suprem la care vrem să ajungem – chiar oameni fără... un zâmbet sau o lacrimă de umanitate! ■

 Prof. Constantin DINU, Liceul Teoretic „Ioan Petruș”, Otopeni

Relația dintre cel slab și cel puternic este sursa fundamentală a conflictului, a suferinței și a tuturor sentimentelor negative pe care le dezvoltăm în viața noastră. Când cel puternic nu se simte bine, se răzbună pe cel slab. Unii profesori se răzbună pe copiii mai puțin înzestrați, mai puțin atenți, dezvoltându-le ostilitatea și sentimentul că trăiesc într-o lume nedreaptă și rea. Politicienii se răzbună pe cei care nu au puterea lor, dezvoltându-le ura și întărindu-le credința că puterea este un panaceu social. Cel puternic îl asaltează sistematic cu critici și gânduri negative pe cel slab, iar acesta dezvoltă zi de zi convingerea „nu sunt bun, nu sunt capabil, nu sunt merituos, oamenii mă nedreptățesc, lumea este o junglă în care eu sunt nefericit”. Lumea devine ceea ce credem că este, iar valorile sunt bulversate până acolo unde se întorc complet în superficialitate, în lipsă de iubire, de ajutor, de sprijin și de acceptare. Am ajuns acolo unde ne răzbunăm pe copii și nu mai suntem capabili să devenim un sprijin pentru ei și să le întărim ideea că lumea este prietenoasă, oriunde ne-am afla, fie în România, SUA, Brazilia sau Etiopia, că este o sursă de bucurie și de împliniri. Am ajuns până acolo unde ne răzbunăm pe oricine ne iese în cale și este mai slab decât noi. În aceste atitudini și comportamente se ascunde un soi de boală și nu una ușoară, nu una care trebuie tratată cu aceleași răspunsuri toxice pe care le-am avut până acum. Ostilitatea se naște din critica permanentă pe care o primim de la cei din jur. Ostilitatea este ca un baraj pentru descoperirea de sine și pentru schimbarea în bine a unui om. Binele nu poate curge prin suflul lovit, el nu mai este capabil să înțeleagă existența binelui atâta vreme cât acesta apare ca fiind utopie, absent din realitatea existenței sale imediate. Conștiința omului se oprește la nivelul credinței că lumea este plină de ură și ostilitate. Conceptul de putere care s-a dezvoltat în acești ani postrevoluționari în România a falimentat valorile reale ale vieții, creând un set de credințe false, pe care le putem întâlni pe stradă, în casele noastre, în școli, în spitale, în politică, în economie și oriunde am merge. Aceste valori sucite și răsucite ne închid ochii și ne determină să nu mai putem vedea momentele în care cineva are nevoie de ajutor. Să vedem că cel dezechilibrat cere sprijin și afecțiune, cere îndrumare și certitudinea că trăiește într-o lume dreaptă, corectă, iubitoare și bună. Dimpotrivă, pare că ne lăsăm conduși de energii emoționale pline de ură, de încrâncenare și de suferință, fără să ne dăm seama că perpetuam toate aceste credințe. Valoarea fundamentală a unui om curge din exemplul personal. Când îi ceri altuia cu pumnul și cu ostilitate să fie bun, ce înțelege el din asta? Bunătatea începe de la propria noastră bunătate. Iar valorile sociale nu se pot schimba fără schimbarea noastră. Nu-i poți cere cuiva să fie bun când te comporți cu el rău, căci exemplul personal contează mai mult decât cuvintele. Iar dacă ești puternic, ai grijă ce faci cu puterea ta! Puterea ți-e dată pentru a crea prin ea o lume plină de acceptare, de încredere, de încurajare și de ridicare a celui slab. Puterea ți-e dată și pentru a înțelege că trebuie să te uiți de sus la altul doar pentru a-l ajuta să se ridice, cum bine spunea un înțelept. ■

IN MEMORIAM

Cu adâncă tristețe vă anunțăm că domnul profesor Ioan Gheorghișor, doctor în filosofie, reper de seamă al comunității din orașul Chitila, colaborator de seamă al Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov și al publicației „Condeie Ilfovene”, a pășit pe drumul care duce către lumină. Născut pe meleaguri brașovene, după absolvirea facultății s-a oprit la Chitila, lângă București. Aici a activat la Școala Gimnazială nr. 1 „Ion Vișoiu”, unde a coordonat și un cerc de poezie, cu mare succes printre elevi. Cadru didactic de o înaltă ținută profesională și morală, poet cu sclipiri efervescente, autor a numeroase volume, Ioan Gheorghișor va rămâne în memoria noastră a tuturor ca un adevărat maestru care a îndrumat pașii discipolilor săi pe cărările încărcate de adevăratele comori ale vieții. Drum lin maestre și Dumnezeu să vă odihnească în pace! ■

Colectivul CJCPCT Ilfov

POEZII

Ce bine că-mi ești

Ce bine că-mi ești în flori de amurg
Ne bucură ploaia c-un blând curcubeu
Trei raze de soare prin plete ne curg
Iubirea ce-mi dai să-nălzească mereu

Ce bine că-mi ești, dimineța târziu
Când roua se pierde în petale de flori
Și uit de furtuni, cine sunt... nu mai știu
Sau... poate că știu, mi-amintesc uneori

Ce bine că-mi ești, în amiaza-nsorită
Doar buzele tale văpăi răcoresc
Privirea-ți senină mi-e binevenită
Simt palmele tale prin mine cum cresc

Ce bine că-mi ești, oriunde, oricând
În vise te simt, ești atât de aproape
Iubirea-ți curată îmi picură-n gând
Să las în uitare nălucile toate

Când voi ajunge-n fatidica zi,
O clipă de care chiar nimeni nu scapă
Și voi simți că n-ai să-mi mai fii
Fluturi de cer să plângă-or să-nceapă.

Rămâi copil

Copil ai fost, dar oare când
Tu te-ai jucat ultima oară?
Când te-ai trezit... așa... zâmbind
Privind o pasăre cum zboară?

Când grijile te-au năpădit
Privit-ai oare în trecut?
De-ai tăi părinți ți-ai amintit?
De grijile ce le-au avut?

Când tu erai copil senin
Și n-aveai spaime, nici restriști
Priveai către părinți puțin,
Nu-nțelegeai de ce sunt triști

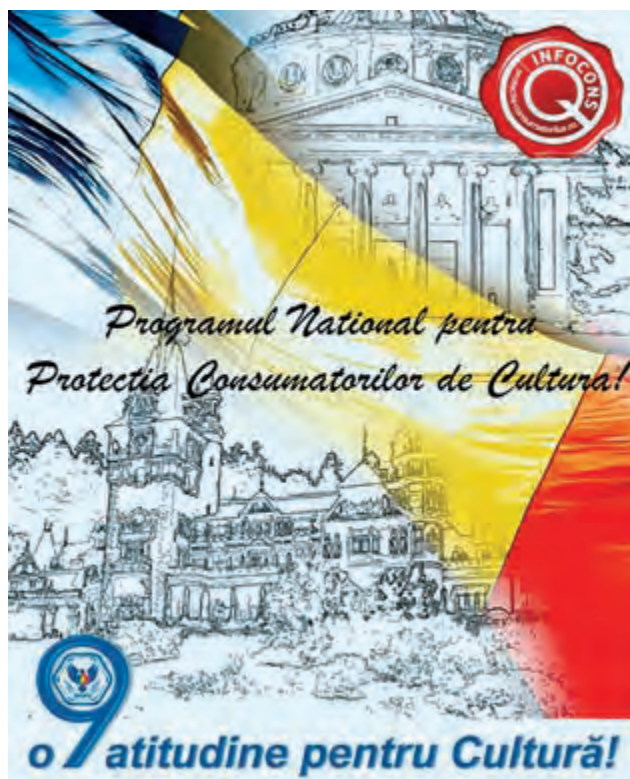
Ce n-ai mai da să fii din nou
Copil senin, ca altădată,
Să ai părinții-n jurul tău
Să nu-ți vezi mama supărată

De grijii să nu fii năpădit,
Gândul la joacă doar să-ți fie,
Să fii copilul fericit
Zburdând spre macii din câmpie

Și-apoi să te întorci acasă
Lângă părinții tăi iubiți,
Să v-adunați cu toți la masă
Și liniștea să v-o găsiți

Acel copil păstrează-l bine
În sufletul și-n gândul tău
Și când ți-e greu, să te aline,
Copil tu să rămâi mereu.

 Nicoleta TUDOR

La 20 august 2020 a fost lansat

Programul Național pentru Protecția Consumatorilor de Cultură

InfoCons a lansat, la 20 august 2020, Programul Național pentru Protecția Consumatorilor de Cultură, care are drept scop susținerea și promovarea tuturor artiștilor români, indiferent de forma de exprimare.

Este vorba despre creșterea gradului de educare și informare a cetățeanului consumator cu privire la operele de artă realizate de artiștii români prin conștientizarea acestora în ceea ce privește drepturile și obligațiile consumatorilor în momentul achiziționării operelor de artă, cât și protejarea artiștilor plastici din punctul de vedere al legislației naționale și europene din domeniul artei, toate acestea formând valorile culturale naționale. Prin intermediul Programului Național pentru Protecția Consumatorilor de Cultură, InfoCons își propune recunoașterea artiștilor români și a autenticității operelor acestora, programul având și conotație de combatere a contrafacerii operelor de artă.

Vor fi sprijiniți artiștii români în vederea accesării pe diferite piețe terțe, atât cele de la nivelul Uniunii Europene, cât și din afara acesteia, din perspectiva protecției consumatorilor. Lucrările artiștilor plastici trebuie promovate atât la nivel național, cât și internațional pentru recunoașterea muncii lor. InfoCons va acorda sprijin prin consilierea și informarea în ceea ce privește participarea artiștilor plastici la diferitele evenimente la nivel internațional din perspectiva problematicei protecției consumatorilor, locuri unde ajung lucrările acestora.

Un demers semnificativ realizat în cadrul programului a fost implementarea „Campaniei o9atitudine pentru cultura! 100 ani de România!”, campanie de promovare a artiștilor plastici români care au realizat tablouri cu imagini din Primul Război Mondial. Imaginile cu tablourile acestora au fost promovate la nivel național în cadrul instituțiilor publice. ■

„Chitila Summer Art 2020“, ediția a V-a Tabără de Pictură în aer liber

Pe o vreme atât de minunată trebuia să aibă cineva inițiativa de a scoate artiștii pictori din atelierele lor umbroase. Astfel, Fundația Pro Chitila, în parteneriat cu Primăria orașului Chitila și Asociația Sgraffito, au organizat în perioada 17-21 august 2020 Tabăra de Pictură „Chitila Summer Art 2020”. Cea de a V-a ediție a reunit șapte artiști profesioniști,

care au lucrat în plein-air (în aer liber), timp de o săptămână, facilitându-se, astfel, accesul neîngrădit la creația plastică și permițând privitorului să asiste, ca martor, la înfăptuirea picturii finale. Organizatorii, alături de artiștii Ammar Alnahhas, Iana Bradu, Gheorghe Coman, Dorin Apreutesei, George Costea, Florin Mihai, Emilia Marinescu, au invitat

doritorii să admire provocarea cromatică a temei „Orașul Chitila între natură și regenerare”. În minunatul Parc Dendrologic, pe toată durata de lucru, arta lor plastică s-a derulat în prezența publicului, a oricui a avut bucuria să asiste la etapele de creație ale celor 14 tablouri realizate. La vernisajul final au participat prof. Natalia Rotaru, președintele fundației

organizatoare, primarul Emilian Oprea, viceprimarul Costel Andrei, Alexandrina Niță, director al Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale (CJCPCT) Ilfov, prof. Ștefania Duminică, director al Școlii Gimnaziale „Prof. Ion Vișoiu” și Ana Maria Andrei, din partea Fundației „Prețuiește Clipa”. Dintre pictori s-au adresat

asistenței Emilia Marinescu, membru al Uniunii Artiștilor Plastici - coordonator al grupului de expozanți - și Gheorghe Coman. Pentru creația deosebită, fiecare artist plastic a primit o Diplomă de Apreciere, înmănată de edilul orașului,

în aplauzele asistenței. Tot el le-a mulțumit voluntarilor Fundației „PRO Chitila”, precum și tuturor celor implicați. Din partea oaspeților, doamna Alexandrina Niță, directorul CJCPCT Ilfov, a prefigurat, pe viitor, o implicare partenerială a

instituției pe care o conduce, ca sprijin concret pentru multiplicarea valorii acestui eveniment remarcabil, aflat în proxima vecinătate a Capitalei. La încheierea evenimentului, aleile parcului erau parcă mai umbroase, culorile picturilor mai mătăsoase, iar artiștii plastici implicați mai veseli și surâzători, răspunzând la întrebările vizitatorilor curioși. Cea de a V-a ediție a Taberei de Pictură în aer liber „Chitila Summer Art 2020” și-a îndeplinit scopul, aducând pentru iubitorii artelor bucurie, culoare și creație unică, spre bucuria sufletului. ■

George V. GRIGORE

Masca, de la teatru la pandemie, cu profesorul George Banu

Cele trei episoade ale proiectului au fost distribuite în perioada 7 august - 2 septembrie

Proiectul digital „Teatrul în vremuri de pandemie“, care cuprinde o serie de trei înregistrări video susținute de criticul de teatru George Banu, aduce în atenția publicului un subiect foarte dezbătut în această perioadă: artele spectacolului în vremuri de pandemie. Tema este însă abordată de profesorul George Banu, specialist conectat cu cele mai importante scene culturale europene, astfel că publicul a putut urmări expunerea viziunii inedite față de reîntoarcerea măștii în spațiul cotidian, atât în calitate de element de protecție, cât și ca simbol al dramaturgiei.

Cele trei episoade ale proiectului au fost distribuite, în exclusivitate, pe canalele de comunicare ale ICR Bruxelles, în perioada 7 august - 2 septembrie, și au ilustrat modul în care teatrul se raportează la trei teme distincte, în contextul actual.

În cadrul primului episod, prezentat la 7 august, a fost abordată relația dintre teatru și mască. De la origini, de la greci, teatrul este indisolubil de mască, fie ea tragică sau comică. Ele, împreună, l-au definit și servit ca emblemă. Apoi, masca se constituie în instrument de joc cultivat de către actorii italieni de commedia dell'arte care, grație ei, au instituit o adevărată galerie de tipuri umane: Arlecchino, Pantalone, Brighella. Masca a fost o unealtă, dar și o metaforă a teatrului ca exercițiu înșelător și iluzoriu. Progresiv, masca va dispărea, permițând identităților individuale să se expună, dar referința la ea persistă și confirmă adagiul shakespearian conform căruia „lumea e o scenă“ și fiecare, adoptând-o, își joacă rolul. Masca e, pe de altă parte, un instrument privilegiat, indisolubil de teatrul oriental, japonez sau balinez, care a inspirat numeroși artiști moderni ca Giorgio Strehler sau Ariane Mnouchkine. După vechile modele de mască, astăzi în general abandonate, uitate, asistăm la o „reîntoarcere“ a măștii, pe scena umanității.

Teatrul și orașul a fost tema celei de-a doua conferințe, susținută de profesorul George Banu la 19 august, în care au fost analizate valențele teatrului ca artă urbană, indisolubil legat de oraș. Unde se situează teatrele, în funcție de epoci și de statutul său, e o interogație ce implică răspunsul la relația cu puterea și modurile ei de intervenție. Teatrul și-a modificat amplasamentul în secolul XX și s-a dispersat în locuri marginale sau a investit edificii neteatrale. Metamorfozele sale sunt strict asociate acestei explorări a resurselor urbane de către marii regizori ce au lucrat pe parcursul secolului trecut, de la Max Reinhardt la Salzburg până la Jean Vilar la Avignon sau Ariane Mnouchkine la Cartuseria din Vincennes. Teatrul și-a părăsit edificiul său pentru a se manifesta în locuri abandonate pe care le-a reciclat sau în locuri secrete, private, în apartamente și adăposturi improvizate. După aceste expediții extra muros, el a revenit și s-a reconciliat cu vechile săli „roșu și aur“, care au fost leagănul teatrului european.

Cea de-a treia conferință, prezentată de ICR Bruxelles la 2 septembrie, a abordat o temă definitorie a artelor în general.

„Teatrul este o artă a împărtășirii și a comunității, a schimbului uman, aici și acum. În aceste vremuri, el este atins în însăși rațiunea sa de a fi. Încerc să vă restitui gustul pentru teatru, astăzi, când adunările sunt sever cenzurate și sălile rămân închise. Teatrul a făcut din mască instrumentul și emblema sa. Masca permite reprezentarea celui alt, dublul individului viu. Masca ne trimite la teatru, dar și la frumusețea sculpturii artizanale. Masca ne place, pentru că ea ascunde și dezvăluie“, mărturisește George Banu. El adaugă că, de-a lungul timpului, teatrul a început prin a se manifesta în aer liber, în Grecia, apoi a invadat orașele și a sfârșit prin a-și crea un loc propriu. „Dar, astăzi, el cuprinde și alte spații și, adesea, îmi place să pornesc să le descopăr. Teatrul este o artă a prezentului și de aceea încearcă să descopere și să dezvăluie spiritul vremurilor. Spiritul vremurilor care îi oferă posibilitatea de a comunica cu un public prezent, de a împărtăși cu el neliniștile și bucuriile sale. Iată de ce iubesc și frecventez teatrul. Aștept reîntâlnirea cu el“, conchide profesorul. George Banu este profesor de studii teatrale la Sorbonne Nouvelle și eseist de renume mondială. În 1974, s-a stabilit în Franța unde și-a continuat cariera universitară începută în România. Este președinte de onoare al Asociației Internaționale a Criticilor de Teatru și Doctor Honoris Causa al mai multor universități europene. A publicat numeroase cărți și eseuri despre regizori europeni, în special Peter Brook, Kl. Michael Grüber, Giorgio Strehler, Antoine Vitez, Ariane Mnouchkine. Este autorul unei trilogii în jurul teatrului și picturii: „Le Rideau“, „L'Homme de dos“ și „Nocturnes“ (ed. Adam Biro) și a unei alte trilogii care reunește „L'Oubli“, „Le Repos“ și „La Nuit“ (Les Solitaires intempestifs). Opera sa „Le Rouge et or“ (ed. Flammarion / Rizzoli) este o carte de referință pentru poetica teatrului italian. El a dedicat un eseu intitulat „Notre théâtre, La Cerisaie“ (ed. Actes Sud) capodoperei lui Cehov și altul teatrului japonez, „L'acteur qui ne revient pas“ (éd. Gallimard). A primit de trei ori premiul pentru cea mai bună carte de teatru din Franța. Textele sale sunt traduse în italiană, germană, spaniolă, rusă, română, maghiară, slovacă. ■

Foto: Mihaela Marin

Victor COLONELU, regizor Tunari

MARIA TÂNASE, de la „Bufetele de 7 lei“ la „Savoy“

Fiind un nostalgic, îmi place să mă întorc în timp. Consultând diferite notițe și articole vechi de presă mi-a sărit în ochi numele mării artiste Maria Tănase. În 2020 se împlinesc 107 ani de la nașterea acestia.

Cântăreața s-a născut la 25 septembrie 1913 în mahalaua Cărmădarilor din București, într-o căsuță pe ulița Livada cu duzi, fiind al treilea copil al Anei și al lui Ion Tănase. De copilă, având un talent deosebit și o bună ureche muzicală, alergând și jucându-se printre florile din grădina familiei sale, îngâna diferite cântece auzite:

„Lui, lui, lui
Nu e fata grecului
E fata rumânului
Cu cercelul de mărgean
Cumpărat acum un an“.

Maria dădea o mare atenție fiecărui cântec pe care îl auzea de la părinți, de la fetele și flăcăii din grădina familiei. Avea o mare atracție către doinele oltenesti, cântecele haiducești, strigături. Fiind elevă în clasa întâi, a fost fascinată de pianul pe care îl asculta din apropierea unei ferestre deschise a unei case de pe ulița casei sale.

În 1924, terminând școala primară din Tabacu și reușind la examenul de admitere la Școala Secundară „Ion Heliade Rădulescu“, a fost îndrăgită de profesoara de muzică și de cea de limba română. Datorită unei secete groaznice, Maria a început să muncească însă cot la cot cu părinții săi și cu alți lucrători în grădina familiei, abandonând școala.

La 15 ani participă la un concurs de Miss România, fără reușită. Se angajază apoi casierită la unele din „Bufetele de 7 lei“ ale cartierului. În această perioadă îl cunoaște pe Sandu Eliad, care îi spune să își lase serviciul și să-și urmeze un alt destin spunându-i: „Tu ai altă chemare! Ești hărăzită cu atâtea daruri! Trebuie să-ți croiești alt drum!“

În 1934 dă concurs și este admisă la Teatrul de Vară Cărbuș, condus de Constantin Tănase, unde folcloristul Harry Brauner a fost profund impresionat de talentul ei.

La 20 februarie 1938 a debutat radio-phonice cu melodiile „M-am jurat de mii de ori“, „Ce-i mai dulce ca alvița“, „Cine iubește și lasă“, „Mărie și Mărioară“...

Aflată în plină ascensiune artistică a venit un moment când femeia Maria Tănase a fost, poate, chiar mai puternică decât artista, iar asta i-a fost fatal, viciile din care s-a hrănit abundent doborând-o.

Odată plecată din casa părintească, și-a schimbat locuința aproape în fiecare an. Nu-și găsea locul. Oriunde a stat în

București, a avut același număr de telefon (56166), aceeași mobilă, aceleași cărți multe și multe, multe flori. A turnat vis în cântecele sale, iar vocea ei uluitoare a cucerit inimile tuturor care o ascultau cu uimire. Mulți bărbați i-au făcut curte. Mulți se închinau la picioarele ei, însă nu toți au fost demni de inima ei.

Cine a reușit să o cucerească? Maurice Hegre (jurnalist francez), Sandu Eliad (regizor și director al Teatrului Savoy), Mircea Cruțescu (diplomat), Gheorghe Anghel (sculptor). Fiecare a iubit-o în felul lui. Totuși, singurul bărbat pe care l-a iubit cu adevărat și i-a devenit soț a fost Clery Sachelarie. În 1963 Maria Tănase își alcătuieste un program de turneu cu „Taraful Gorjului“ pe o durată de 72 de zile, până în 25 iunie. Însă în timpul turneului o boală necruțătoare a răpit-o neașteptat, la 22 iunie.

Maria Tănase a părăsit scena vieții, rugându-l pe Clery Sachelarie astfel: „Culege-mi visele pe care le-am croit lângă tine și împarte-le oamenilor. Au fost curate și rare“.

Zi și noapte la „Savoy“ admiratorii s-au călcat în picioare pentru a mai vedea odată chipul împietrit al Mariei Tănase. Peste un milion de oameni au condus-o pe ultimul drum prin București.

Scriitorul Eugen Barbu a scris următoarele: „Nestinsă să-i fie amintirea, să nu plângem, așa cum a dorit, să ne închipuim că aplecat undeva, prin țară și, de câte ori o s-o auzim, să ne bucurăm că fapăturile asemenea ei le este dat să trăiască veșnic...“.

Așa că trebuie să-i amintim și să-i respectăm pe înaintașii noștri interpreți de marcă ai muzicii populare și să le amintim tinerelor generații cine au fost ei și ce ne-au oferit. ■

Președintele Consiliului Județean Ilfov, Marian Petrache:

Când vorbim de educație în Ilfov ne referim la unități de învățământ moderne, la confort pentru copii, părinți și profesori, dar și la inovație

Județul Ilfov este singurul fără școli cu toaletă în curte. Și să depășim momentul! La nivelul de dezvoltare al județului și la așteptările oamenilor care îl locuiesc, asta deja nu mai este o discuție. Este o chestiune care trebuie să fie normalitate, declară președintele Consiliului Județean Ilfov, Marian Petrache.

„Când vorbim de educație în Ilfov ne referim la unități de învățământ moderne, la confort pentru copii, părinți și profesori, dar și la inovație. De asta am investit în Smart Lab, în baza materială, în săli de sport și în construcția de grădinițe și after school-uri. În ultimii opt ani, dintr-un total de 192 de unități de învățământ, în județul Ilfov au fost construite/reabilitate/modernizate cu sprijinul Consiliului Județean 14 grădinițe cu program prelungit, 10 grădinițe cu program normal,

Cristina ANGHELUȚĂ

20 de școli, 12 săli de sport și s-au asigurat sistemele pentru supravegherea video a instituțiilor de învățământ din județ”, precizează Petrache. În prezent, sunt în derulare mai multe proiecte, printre care și realizarea unui centru cultural și educațional în Brănești, dar și construirea unui after school P+1E în comuna Domnești. Investiția totală este în valoare de aproximativ 130.000.000 lei, din care contribuția Consiliului Județean este în valoare de 91.599.491, contribuția primăriilor fiind de 43.836.724 lei.

Parcul Științific de la Măgurele și Intermodalul de la Moara Vlăsiei, proiecte de suflet

Pentru mine, atât candidatura, cât și îndeplinirea funcției de președinte al Consiliului Județean au fost atât o provocare, cât și o onoare. A fost cel mai frumos loc de muncă pe care l-am avut - am 61 de ani și am lucrat și în alte domenii - am făcut o grămadă de lucruri și sunt mândru de ceea ce am făcut, declară Marian Petrache, președintele Consiliului Județean Ilfov.

„Sunt foarte multe proiecte care au fost derulate în județul Ilfov din 2012 încoace. Nu cred că există vreo localitate care să nu

fi beneficiat de suportul consiliului județean. Dar, dacă e ceva care îmi e mie apropiat sufletului meu sunt cele două proiecte mari: Parcul Științific de la Măgurele și Intermodalul de la Moara Vlăsiei. Dincolo de acestea, însă, cel mai important lucru pe care îl las în urma mea e viziunea de dezvoltare a județului Ilfov. Acest județ nu a avut așa ceva, nu a avut un plan de amenajare a teritoriului. El are astăzi toate condițiile să se dezvolte

armonios și sustenabil”, spune Petrache. Despre noul an școlar, Petrache a spus că, „din punct de vedere al administrării condițiilor de educație, sunt convins că avem cele mai bune condiții din țară. Noi vorbim acum de o pandemie care ține de comportamentul nostru general. În mod normal trebuie să avem discuții în același timp cu Direcția de Sănătate Publică și cu Inspectoratul Școlar și, împreună, în funcție de informațiile care ni se dau și de pregătirea profesorilor pentru a face față unei asemenea probleme să facem în așa fel să creăm condiții cât mai bune pentru deschiderea noului an școlar. Suntem pregătiți și putem face față provocării, dar oricum discuția va fi de la localitate la localitate”, precizează Petrache. ■

19 august 2020

Cel mai puternic fascicul laser din lume, testat la Măgurele

Cristina ANGHELUȚĂ

În data de 19 august 2020, ca parte a testului de durabilitate a sistemului de transport al fasciculelor laser de la ELI-NP au fost trase 33 de pulsuri cu o putere între 3 și 10 PW de-a lungul unei ore, dintre care 10 pulsuri au fost trase la puteri mai mari de 10 PW, cea mai mare putere din lume a unui fascicul laser.

În acest experiment a fost implicat întregul sistem laser de la ELI-NP - amplificatoare, compresor, sistem de transport fascicule laser - amplasat la Măgurele, la IFIN-HH - Institutul de Fizică și Inginerie Nucleară - Horia Hulubei.

Potrivit cotidianului Adevărul, la eveniment au participat, prin teleconferință, profesorul Gérard Mourou, laureat al Premiului

Au fost trase 33 de pulsuri cu o putere între 3 și 10 PW de-a lungul unei ore

Nobel pentru fizică în 2018 și membru de onoare al Academiei Române, și o serie de oficialități din Guvernul României și cercetători din alte centre din lume și reprezentanți ai celorlalți piloni ELI - Extreme Light Infrastructure - Nuclear Physics (ELI-NP).

În momentul de față, România este la vârful cercetării

În momentul de față, România este la vârful cercetării

La finalul testelor, profesorul Mourou, pe a cărui tehnică de amplificare se bazează sistemul laser de la Măgurele, a declarat:

„În momentul de față, România este la vârful cercetării. Este un moment istoric. Ne aflăm la vârful științei laserelor.[...] Este frumos la acest proiect și faptul că pune împreună toți acești oameni buni în aceeași echipă, să lucreze pentru același țel. Trebuie să mulțumim României, Franței [...] și Europei“.

Extreme Light Infrastructure - Nuclear Physics (ELI-NP) este cea mai avansată infrastructură de cercetare din lume pentru fizică nucleară care utilizează laseri de mare putere.

Infrastructura bazată pe laseri de mare putere constă, în principal, din trei mari componente:

Sistemul Laseri de Mare Putere (eng. HPLS - High Power Laser System) a cărui putere atinsă, de 10 PW, a fost confirmată în martie 2019 și care dispune de două brațe având fiecare puterea de 10 PW, alte două brațe de 1 PW și alte două brațe de 100 TW. Sistemul de Transport al Fasciculelor Laser (eng. LBTS - Laser Beam Transport System) care asigură transportul pulsurilor laser de mare putere de la HPLS, în vid, către ansamblurile experimentale. Ansamblurile experimentale, Pentru fasciculele de 100 TW, primul experiment a avut loc în luna martie 2020 utilizând fascicule nefocalizate, iar în luna iulie a fost obținută autorizarea CNCAN, în prezent desfășurându-se experimente de comisionare cu fascicule focalizate Pentru fasciculele de 1 PW, este în desfășurare procedura de autorizare CNCAN, fiind planificate experimente de comisionare

începând cu luna noiembrie 2020 Pentru fasciculele de 10 PW în care se vor desfășura experimente de fizică fundamentală și cercetări aplicative utilizând fascicule laser de mare putere focalizate la intensități de peste 1024 W/cm², după obținerea autorizării CNCAN vor fi realizate experimentele de comisionare începând cu anul 2021. Sistemul de raze gamma - ultima componentă a „fabricii de premii Nobel” de la București ELI-NP va dispune începând cu anul 2023 de o facilitate de cercetare unică pe plan mondial, Sistemul VEGA, care va furniza raze gamma cu energie variabilă continuă de la 1 MeV până la 19,5 MeV, acoperind gama de energie relevantă pentru studiile de fizică nucleară și astrofizică nucleară, precum și cercetarea aplicată în știința materialelor, gestionarea materialelor nucleare și științele vieții. ■

Alte concerte pentru melomani la Buftea Live

Stagiunea „Buftea Live“ prezintă în continuare concerte camerale, jazz și muzică tradițională, la orele prânzului. Când credeți că puteau să fie alese aceste momente unice de melancolie și virtuozitate, dacă nu acum în plină pandemie de Covid 19.

La inițiativa directorului Centrului Cultural Buftea, Robert Nagy, a fost „înstituită“ stagiunea „Buftea Live“. Am urmărit-o în direct, la 7 august, de la ora 13,00, pe pianista Maria-Diana Petrache, maestru al Universității de Muzică, Teatru și Media din Hanovra, clasa prof. Roland Krüger, licențiată a Universității Naționale de Muzică din București, clasa prof. univ. dr. Viniciu Moroianu (în 2017, ca șefă de promoție). În prezent Maria-Diana Petrache este doctorand și cadru didactic asociat al Universității Naționale de Muzică București. Maria-Diana se pregătește intens pentru Concursul George Enescu 2020. Îi dorim mult succes! Sofia Cherecheș, pianistă. În vârstă de numai 12 ani, elevă la Colegiul Enescu unde studiază cu profesoara Gabriela Stepan, Sofia Cherecheș este deopotrivă compozitoare și pianistă-aspirantă, cu numeroase apariții publice la televiziune și pe scenă, în palmares. Recitalul ei a inclus lucrări de Mozart, C.M von Weber, Aram Haciaturian. Iar dacă ați insistat, ea a oferit la bis și o compoziție proprie

George V. GRIGORE

Recitalul de pian Viniciu Moroianu a avut în program L.v. Beethoven, Sonata pentru pian No. 28 Op. 101 în La major și Treizeci și trei de variațiuni pe un vals de Diabelli, op.120.

Radu Stoica este un pianist bucureștean aflat acum între două școli importante. Fost elev la Colegiul Lipatti, el a învățat la Londra la The Purcell School, iar acum este admis la Royal College of

Music. Înainte de a pleca la Londra, Radu Stoica a oferit un recital în Stagiunea Buftea Live! În program: Johann Sebastian Bach - Concert italian BWV 971, Ludwig van Beethoven - Sonata pentru pian No. 12 Op. 26 și Frédéric Chopin - Barcarolle, Op. 60. Ați ascultat aceste lucrări în direct pe Facebook, iar după o săptămână le-ați putut reasculta la TV Sud Est, partener media.

Doctorand la UNMB sub îndrumarea prof. Dan Dediu, Marius Boldea, a studiat cu profesorul Viniciu Moroianu și a concertat cu orchestrele filarmonice din Târgu Mureș și Craiova. A urmat cursuri de măiestrie susținute de Josu de Solaun, Kiss Gyula, Bogányi Gergely și s-a înscris în Concursul Internațional George Enescu din această toamnă, pentru care a pregătit lucrările din recital, compozitii de Bach, Haydn, Beethoven, Schumann, Liszt și Debussy. ■

31 iulie - 1 noiembrie 2020

„Baia înainte de Baia“ Expoziția artefactelor de acum 7.000 de ani

Într-o perioadă mai specială pentru cultură, Muzeul Național al Bucovinei invită sucevenii și nu numai să viziteze expoziția „Baia înainte de Baia“, deschisă la Muzeul de Istorie, în perioada 31 iulie - 1 noiembrie 2020. Evaluările arheologice de la Baia, locul „În Muchie“, din comuna Baia, desfășurate între anii 2012-2014, au adus o serie de informații noi referitoare la evoluția habitatului uman din această zonă.

Expoziția își propune să prezinte publicului, alături de piesele restaurate și în curs de restaurare, diverse artefacte arheologice descoperite în cei trei ani de evaluare și părți din documentația de cercetare, relevante pentru înțelegerea unei epoci demult apuse. Astfel, aici a fost documentată locuirea încă din preistorie. Cele mai vechi urme umane descoperite sunt din faza Precucuteni I (cca. 5.000 - 4.800 î.Hr.) a marelui Complex cultural Precucuteni-Cucuteni-Ariuşd-Tripolie. Urmează epoca bronzului (cultura amforelor sferice, cultura Costișa-Komarov), secolele I î.Hr. - I d.Hr., secolele II-III d.Hr. (Cultura carpilor), secolele IV-V d.Hr. (Cultura Sântana de Mureș-Cerneahov) și secolele VI-VII d.Hr.

Reprezentanții Muzeului Național al Bucovinei spun că aşezarea precucuteniană, datată în prima fază de evoluție a acestui

nivel cultural, este a doua de acest tip cunoscută în România, după cea de la Traian - „Dealul Viei“. „La Baia au fost cercetate urmele a patru locuințe, între care una (edificiul nr. 3/2013) de mari dimensiuni. Alături de diverse artefacte din piatră, statuete, elemente de arhitectură etc., au fost descoperite un număr mare de vase fragmentare și întregibile, multe dintre ele cu decoruri necunoscute până în prezent; se remarcă vasele cu siluete antropomorfizate de tip

George V. GRIGORE

coloană, definite astfel în urma cercetărilor de la Baia, care sunt prezente în expoziția permanentă a Muzeului de Istorie încă din 2016. De altfel, ceramica documentează și celelalte perioade cronologice menționate“, au completat muzeografi suceveni. Metodologia de cercetare a fost una inedită pentru peisajul arheologic românesc. Astfel, alături de diverse analize interdisciplinare, realizate de specialiști din țară și străinătate, prelevarea datelor referitoare la structura construcțiilor s-a făcut cu minuțiozitate: au fost codificate toate tipurile de amprente identificate pe lătuiala arsă, au fost cântărite toate resturile de la pereți, au fost documentate cu mare atenție toate urmele șanțurilor de fundație. Rezultatele au fost pe măsură, fiind identificate diverse aspecte constructive din epocă, necunoscute până acum. Laboratorul zonal de restaurare din cadrul Muzeului Național al Bucovinei a fost cel care de-a lungul timpului a reușit, alături de alte piese, să restaureze 27 de vase. Celelalte, întregibile, își așteaptă rândul. Aici se spune că a fost descoperită cea mai mare locuință din Europa, de acum 7.000 de ani. „Pe lângă dimensiunile locuinței un lucru destul de important este inventarul de ceramică și piatră. Sunt lucruri inedite, spectaculoase“, spunea dr. Constantin-Emil Ursu, directorul general al Muzeului Național al Bucovinei, încă din perioada săpăturilor. La Baia au fost descoperite un număr mare de artefacte, statuete, vase, elemente de arhitectură, care sunt aduse acum pentru prima oară în fața publicului vizitator. De menționat că în cadrul săpăturilor de aici, au fost descoperite singurele vase cu umăr dublu, precucuteniene, găsite vreodată în România, expodate care pot fi văzute în Sala 2, Precucuteni - Artă și spiritualitate - în expoziția permanentă a Muzeului de Istorie Suceava. Intrarea este gratuită. ■

Surse: monitorulsv.ro; muzeulbucovinei.ro; svnews.ro; ziare.com; bucovinatv.ro; digi24.ro

George V. GRIGORE

12-30 august 2020

Expoziția „Mir și Borangic - Omagiu Brâncovenilor“ la Palatul de la Potlogi

În această perioadă cu puține evenimente culturale, orice nouă activitate de acest gen este ca o floare de colț, minunată și rară. Astfel, în perioada 12-30 august 2020, în cadrul Palatului din Ansamblul Brâncovenesc de la Potlogi a putut fi urmărită expoziția de pictură și iconografie „Mir și Borangic - Omagiu Brâncovenilor“.

MIR ȘI BORANGIC – Omagiu Brâncovenilor –

Camelia Ionescu Popa

12/30 august 2020

Palatul Brâncovenesc din Curtea Domnească de la Potlogi, județul Dâmbovița

Pictorița Camelia Ionescu Popa a răspuns invitației Asociației Patrimoniu Artă și Cultură pentru Tineret din Potlogi de a marca în acest fel două mari sărbători ale creștinilor, care au loc în fiecare an pe 15 și 16 august, respectiv „Adormirea Maicii Domnului“ și „Ziua Sfinților Martiri Brâncoveni“. Palatul a primit straie de sărbătoare pentru aducerea aminte a faptului că anul acesta, la 12 iulie, s-au împlinit 300 de ani de la înhumarea osemintelor domnitorului Constantin Brâncoveanu în Biserica „Sfântul Gheorghe“, din București, după ce acestea au fost aduse de la locul martirajului său, de soția sa, Doamna Maria.

Expoziția „Mir și Borangic - Omagiu Brâncovenilor“ îmbină într-o armonie deplină pictura Cameliei Ionescu Popa în care ea explorează etosul stilistic și cromatic al costumului popular românesc cu câteva icoane realizate de ea. Pictorița dedică un întreg ciclu de lucrări piesei centrale a costumului românesc, ia. Imaginea Brâncovenilor care au sfârșit în ziua de 15 august a anului 1714 este o temă asupra căreia ea și soțul său Ioan Popa au revenit de multe ori de-a lungul timpului. Editura DAR Development Publishing a pus la dispoziția vizitatorilor spre a fi consultată lucrarea „Constantin Brâncoveanu - Portret domnesc și retrospectiva unei epoci“ realizată de dr. Claudiu Turcitu pe baza documentelor aflate în Arhivele Naționale ale României. O lucrare care ne va apropia și mai mult de epoca ctitorului palatului și bisericii de la Potlogi. ■

Surse: oficialmedia.com; adevarul.ro; reporterpenet.ro, criticnational.ro; antidotul.ro

Remember CJCPCT Ilfov - 2019

Premiul special al juriului pentru documentarul „Înger pe front - Regina Maria“, la Chitila Film Fest 2019

La sfârșitul săptămânii 12 - 18 august 2019, iubitorii filmelor de lung și scurtmetraj au fost așteptați la cea de-a 9-a ediție a „Chitila Film Fest“. Cinefilii s-au putut delecta cu peste 10 ore de proiecții în aer liber, în zilele de 17 și 18 august, în minunata locație a Parcului Dendrologic din Chitila.

În prima zi de festival, au fost proiectate filmele de scurtmetraj înscrise în concursul CFF 2019, dar și filmul românesc „Scurt tratat de mântuire a sufletului“, a cărui regie a fost semnată de Nicolae Mărgineanu. Filmul adună două dintre preocupările majore ale

regizorului: trecutul comunist al României și credința ortodoxă, iar din distribuție fac parte actorii Ioan Andrei Ionescu, Remus Mărgineanu, Maria Ploae, Valentin Uritescu, Coca Bloos, Alexandru Georgescu, Mioara Ifrim, Anca Sigartău și alții.

În cea de-a doua seară, înaintea Galei de Premiere, organizatorii au pregătit publicului o surpriză de mari proporții: actrița Maia Morgenstern a venit în premieră la „Chitila Film Fest“ cu proiectul „Cartierul - destinație de vacanță“ ce este tot o premieră în lumea teatrului, pentru a oferi o oază de cultură

George V. GRIGORE

și bună dispoziție atât pentru copii, cât și pentru părinți și bunici. Acest spectacol muzical este conceput ca unul interactiv, copiii din public interacționând cu actorii „Teatrului Evreiesc de Stat“, cu muzicienii Orchestrei TES, dar și cu actorii, oferind astfel, sub semnul jocului și al dezvoltării personale prin povești, oportunitatea învățării de cântece și poezii, dar și familiarizarea cu instrumentele muzicale. „E un program de jocuri și cântece, cu multă gingășie și veselie, menit să stârnească curiozitatea noilor generații referitor la jocuri, cântece, poezii, spre melancolia părinților, bunicilor, a generației ce are acum în jur de 60 de ani. Sunt jocurile copilăriei mele ce ne antrenează pe toți să fim împreună și să participăm la bucuria de a fi împreună. „Cartierul - destinație de vacanță“ se adresează tuturor și celor mici și celor mari, iar acesta reprezentație este prima dintr-un șir lung de astfel de spectacole muzicale“, a spus Maia Morgenstern.

Președintele juriului CFF nu a mai fost, ca în fiecare an, criticul de film Irina Margareta Nistor, ci Marina Roman, conf. univ. dr. la Facultatea de Jurnalism a Universității Hyperion (din partea Institutului Cultural Român, care împreună cu regizorul Cătălin Apostol și actorul Vasile Calofir au desemnat câștigătorii secțiunilor competiționale - scurtmetraje documentare și scurtmetraje de ficțiune.

În cadrul concursului au fost înscrise mai multe scurtmetraje. La „Secțiunea documentare“ au fost prezentate: „Nea Nicu fieraru“, regia Cezar Firicel (Universitatea Hyperion); „Radiografia“, regia Mitoș Miculeșanu (producător independent); „Synthetica final“, regia Anca Toma (Universitatea Hyperion); „Cutezători“, regia Tudor Botezatu; „Români care au schimbat lumea“, regia Alina Amza (SRTV); „Înger pe front - Regina Maria“, regia Salex Iatma (produs de către Centrul Județean de Conservare și Promovare a Culturii Tradiționale Ilfov). La „Secțiunea scurt metraj de ficțiune“ au fost prezentate următoarele filme: „Miss sueno“, regia Radu Potcoavă (producători Claudiu Mitcu, Ioachim Stroe, Robert Fiță (we are basca); „Afganistanii“, regia Adrian Silișteanu

(producător „Domestic film“); „Portret Bruno“, regia Theodor Funie (producător Universitatea Hyperion); „Granițe“, regia Andra Chiriac (producător Daniel Mitulescu – „Strada film“); „Iedera“, regia Sarra Tsorakidis (producător Daniel Mitulescu – „Papillon film“).

Câștigătorii „Chitila Film Fest“ 2019 au fost următorii: La categoria Filme Documentare premiul a revenit regizorului Tudor Botezatu pentru filmul „Cutezători“, iar la secțiunea Filme Artistice producătorul Daniel Mitulescu a luat premiul pentru filmul „Iedera“. Filmul „Înger pe front - Regina Maria“ - regia și scenariul Salex Iatma - filmul documentar realizat de Consiliul Județean Ilfov prin Centrul Județean pentru Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov a fost recompensat cu Premiul special al juriului. Acesta a fost realizat ca un omagiu adus Reginei Maria la 143 de ani de la naștere și a fost lansat în cadrul unui eveniment organizat de Consiliul Județean, la Palatul Știrbey din Buftea. În încheierea festivalului, iubitorii de film au putut urmări două capodopere ale filmului românesc postdecembrist - „Cum mi-am petrecut sfârșitul lumii“ și „Chuck Norris vs comunism“.

Chitila Film Fest este organizat de Consiliul Județean Ilfov, prin Centrul Județean de Conservare și Promovare a Culturii Tradiționale Ilfov, Primăria Chitila și partenerii acesteia. Scopul festivalului este acela de a încuraja curentele cinematografice nou apărute, dând credit noii generații de cinești români. De aproape un deceniu, CFF și-a câștigat un loc binemeritat în peisajul festivalurilor de film autohton, având, însă, o identitate aparte prin complexitatea programelor, prin organizare și, mai ales, prin atmosfera unică - filmele fiind prezentate în aer liber, pe malul lacului Chitila, la apus, sub acoperiș de stele. Anul acesta stelele vor fi singure... ■

„Armonie“ la Corbeanca

La 1 august, a avut loc deschiderea taberei de sculptură în piatră denumită sugestiv „Armonie“ din comuna Corbeanca.

Această localitate a găzduit în perioada 1 august - 5 septembrie 2020 cea mai mare tabără de sculptură în piatră din țară, la care au participat 10 sculptori români consacrați. Cei 10 sculptori și-au mutat timp de o lună atelierul în inima comunei. Este vorba de Anton Rațiu, Jorge Mafu, Dorin Lupea, Titi Ceară, Ovidiu Ștefan Toader, Dinu Câmpeanu, Andrei Marina, Radu Dumitru, George Tănase și Bogdan Breza. Corbeanca se dovedește a fi prima comună din țară care a accesat fonduri de la Administrația Fondului Cultural Național pentru organizarea unei tabere de sculptură în piatră.

Anul acesta, singura tabără de sculptură în piatră din România s-a desfășurat la Corbeanca. Localnicii și toți doritorii s-au putut bucura de această experiență, fiind un prilej bun ca să poată admira cu toții cum sculptorii „dau viață pietrelor“. Lucrările de artă realizate de marii artiști vor rămâne în patrimoniul comunei și acestea vor personaliza parcul localității, făcându-l și mai atractiv.

Deoarece dimensiunile lucrărilor sunt de mare anvergură și manipularea este posibilă doar cu utilaje grele, pavarea aleilor parcului se va face ulterior amplasării operelor de artă în parc. Sculpturile vor deveni emblema comunei Corbeanca, deschizându-se astfel o galerie în aer liber. ■

George V. GRIGORE

Prof. Ion C. ȘTEFAN

Taine de suflet

Domnul profesor Nică D. Lupu, din Brănești, este unul dintre cei mai activi prozatori români contemporani: un bărbat în plină forță creatoare, voinic, puternic, impunător, temeinic pregătit, profesor de elită, director de liceu, inspector școlar, director al Casei Personalului Didactic, din această zonă geografică. Iau toate verbele referitoare la activitatea sa de-a lungul vremii la timpul prezent deoarece experiența bogată acumulată în această perioadă se reflectă în scrierile sale, ca o proiectare a trecutului pentru un prezent permanent și spre un viitor educativ și promițător - ca niște aripi de cocori, fâlfâind victorios spre țările calde ale inspirației, în care dumnealui ar fi recunoscut de contemporani și de urmași, ca un povestitor talentat. Este autorul a numeroase volume de povestiri, romane, evocări, studii educative, dintre care amintesc: *Grădina cu povești*, *Eliza*, *Cartea cu povești*, *Insomnii*, *Răspântia*, *Metamorfoze* și altele, publicate la editurile Arefeana, Destine, Betta și, cu toate că s-a dedicat literaturii mai târziu, după triumful său ca intelectual, pe linie profesională, aceste apariții îl situează deja înaintea altor condeieri cu pretenții și membri ai Uniunii Scriitorilor Români - deoarece valoarea reală se stabilește, pe dreptate și talent, nu prin relații sau prin ierarhiile administrative. Despre lucrările sale s-au pronunțat prof. univ. Nicolae Georgescu, criticii literari Aureliu Goci și Lucian Gruia, prozatorii Eliza Roha, Emil Lungeanu, redactor la revista *Lucafărul de dimineață*, Gheorghe Enciu, Sergiu Tăune și alții. Deși nu am discutat cu el aceste aspecte, cred că mi-a intuit tendința de a-i prezenta un portret moral și artistic, la valoarea sa adevărată de creator, adică nici laudându-l excesiv, nici căutându-i neapărat unele neîmpliniri. Parcă mi-a citit aceste gânduri când mi-a propus să-i public la Editura Arefeana un volum mai puțin obișnuit, intitulat *Destăinuiri*. E vorba de câteva *Interviuri*, cum le spune el în subtitlu, adică *Taine de suflet*, cu un academician, câțiva scriitori, critici literari, poeți sau personalități de înaltă cultură, care-i răspund cu amabilitate, ca de la egal la egal, dovadă a prețuirii ce i-o poartă, la rândul lor. Reciprocitatea gestului poate fi desprinsă și din cronicile anterioare, pe care câțiva dintre ei le-au scris despre volumele lui Nică D. Lupu. Astfel, Ana Dobre, referindu-se la *Răspântia* scria: „Nică D. Lupu are un bun ritm al narației, are talent de povestitor, urmărind să dea expresie spectacolului omenesc“. Criticul literar Aureliu Goci afirma: „Intuitiv, autorul a surmontat toate dificultățile și imperativele romanului, elaborând ascendent și din ce în ce mai rafinat și semnificativ în domeniul prețios al genului proteic“. La fel de favorabile sunt și părerile scriitoarei Eliza Roha: „*Celesta* este un roman al încercărilor christice, determinat psihologic, dar și al sublimului monahicesc, ca har al dumnezeirii...“ Acestea sunt doar câteva exemple, alese de mine din numeroase altele, doar pentru a vă explica hotărârea lui Nică D. Lupu de-a alcătui, la rândul lui, un volum de interviuri, ca o încercare de reciprocitate în dezvăluirea unor taine ale creațiilor celorlalți literați. Personalitățile cărora se adresează Nică D. Lupu sunt oameni de știință și cultură, de-o înaltă ținută profesională și literară: prof. univ. dr. Alexandru Ionescu, prozatoarea Eliza Roha, criticul literar Aureliu Goci, traducătoarea și prozatoarea Gabriela Banu, Dumitru Copilu-Copillin și, în sfârșit, un autointerviu. Întrebările sale sunt inteligente, subtile și directe, determinând răspunsuri sincere și interesante. Astfel, prof. univ. dr. Alexandru Ionescu face următoarea diferențiere între opera literară și cea științifică: „Lucrurile din jur nu-mi dau pacea sufletească de a face literatură pură, de a visa și a născoci fanteziile romanului pe care, ca fiecare, îl petrec și l-aș dori plin doar de Feți Frumoși și Ilene Cosânzene.“ (p. 22). În schimb, prozatoarea Eliza Roha crede că: „Mă inspiră tot ce mă înconjoară, de la firul de iarbă la tainele universului, îmbiindu-mă la o continuare virtuală, adică literară. Nu dispun de forța necesară scrierii multitudinii de subiecte ce mă ademenesc.“ (p. 50). În mod diferit se exprimă criticul literar Aureliu Goci: „Odată cu fiecare carte publicată pot spune că simt o satisfacție, o împlinire deosebită, dar e un moment, o trecere, pentru că și eu cred că «o boală-i învinsă cu orice carte» apărută.“ (p. 72). Acestea sunt câteva argumente temeinice, dintre multe altele, care ar fi putut fi alese, doar pentru a vă convinge de utilitatea și frumusețea prezentului volum de interviuri, demonstrând că Nică D. Lupu ne poate fi un partener de creație de toată încrederea. De fapt, autointerviul final ne demonstrează cu prisosință respectiva părere, încheind volumul cu un îndemn: „Să știi însă că te aștept pe tine!“ - pe care ni-l însușim deplin. ■

Dorothy și Cutiuță

Dorothy trăia în Kansas când, într-o zi, o tornadă a luat-o pe ea și casa ei și au aterizat în Ținutul lui Oz, unde casa prăbușită a ucis Vrăjitoarea de la Răsărit. Asta știm cu toții, dar ce nu știm este de unde a venit tornada? Întrebarea ne va duce la personajul principal al povestirii - Cutia Misterelor. O cutie care te invită la un joc al șansei, un joc de noroc. Deschide cutia și ai putea primi ceea ce îți dorești cel mai mult. Secretul vieții este #}%6&8]= ... Un ghinionist a deschis cutia și din ea a ieșit o tornadă, care a luat pe sus casa lui Dorothy, dar a luat și Cutia misterelor. Acum cât eu vă spun asta, Dorothy și cutia sunt în Ținutul lui Oz. Să vedem ce fac ei acum. În satul mucenicilor Dorothy și cutia se trezesc amețiți de la călătoria zdruncinată. Dorothy întreabă cutia: — Cine ești tu? — Eu? se miră cutia. — Cum te numești? — Eu sunt Cutia misterelor, dar tu îmi poți spune Cutie. — Bună, Cutie. Eu sunt Dorothy. Ce facem noi aici, împreună? — Un om ghinionist m-a deschis și a primit o tornadă, care ne-a luat pe noi și casa ta pe sus. — Cum adică te-a deschis și a primit o tornadă? — Eu sunt o cutie vrăjită. Cei care mă deschid pot fi norocoși să primească ceva ce își doresc sau ceva de care au nevoie și dacă au ghinion pot primi ceva groaznic. Adevărul este că nu norocul te va ajuta să primești ce dorești, ci puritatea inimii: dacă ești o persoană bună la suflet ți se va îndeplini dorința. — Asta înseamnă că pot să te deschid și am putea să ne întoarcem în Kansas? — Dacă ai noroc, poate. Auzind asta Dorothy încercă să deschidă cutiuța și primi un bilețel pe care scria că misiunea ei este să ajute Ținutul din Oz pentru a se întoarce acasă. Dorothy îi spuse lui Cutiuță cele aflate și cei doi porniră să salveze ținutul. Pe drum au fost acompaniați de o sperietoare, un om de tinichea, de un leu și câinele lui, Toto. Împreună au pornit spre Vrăjitoarea de la Apus, dar ceea ce ei nu știau era că ea îl avea pe fratele rău al lui Cutiuță și, pentru că și-a dorit puteri magice de nemăsurat, a fost păcălită de acesta și l-a transformat într-un vrăjitor rău. Dorothy și prietenii ei au decis să se lupte cu vrăjitoarea, dar marea lor surpriză va fi când vor afla că dușmanul lor nu era Vrăjitoarea, ci o

Cutie-vrăjitor, pe care nu era suficient să-l ude sau să-i arunce o casă în cap. Vor reuși oare? Noul Vrăjitor-Cutie-cel-rău a folosit magia să își facă o armată cu care să cucerească Orașul de Smarald, dar magia lui nu a funcționat. Așa că a încercat să convingă maimuțele zburătoare să îl ajute, oferindu-le în schimb eliberarea de Vrăjitoarea de la Apus. Maimuțele știau că vrăjitorul nu își va respecta promisiunea, așa că au refuzat. Nervos și furios, vrăjitorul a folosit puțină magie pe care o avea ca să invoce niște cărți din care a aflat cum să folosească magia neagră, cu care și-a făcut armata de care avea nevoie și s-a răzbunat pe maimuțele zburătoare. Vrăjitorul și armata sa de oameni de zăpadă malefici au încercat să intre în Orașul de Smarald, dar au întâmpinat rezistența cetățenilor săi. Frustrat de nereușita sa, a făcut tot mai multe vrăji ca să afle cum să devină mai puternic. Într-o zi a citit despre un monstru învins demult, al cărui schelet zăcea de sute de ani într-o peșteră și își propuse să-l readucă la viață. Acest monstru era o găină uriașă, cea mai rea găină din Oz, care era atrasă de sunete puternice. Așa că vrăjitorul, după ce a înviat-o, a hipnotizat-o cu o melodie. Spre ghinionul vrăjitorului, Dorothy și prietenii ei erau prin apropiere. Vrăjitoarele bune din nord și sud sunt bune prietene cu Oz, deci știu de faptele Vrăjitorului de la Apus. După ce Vrăjitorul-Cutie-cel-rău de la Apus a hipnotizat bestia, s-a întors la palatul său. Dar acum să ne întoarcem la Dorothy care ajunsese la Vrăjitoarea bună din nord, unde căuta să afle despre cum să învingă Vrăjitoarea cea rea de la apus: — Doamna Vrăjitoare bună din nord, ne poți spune cum s-o învingem pe Vrăjitoarea cea rea de la apus? întrebă Dorothy. — Draga mea fată, nu ai auzit veștile bune? Vrăjitoarea cea rea a fost detronată de o cutie, care s-a transformat în vrăjitor. — O cutie?! Se miră omul de tinichea. — Știu că nu am creier, dar nu cred că o cutie este destul de inteligentă să facă asta. — Hei! spuse Cutiuță, supărat. — Ce-ee fe-fe -fel de cutie? întrebă leul bâlbâindu-se de timid și sperios ce era. — O cutie magică și vorbitoare, spuse vrăjitoarea. — O, vai... cred că e fratele meu malefic! spuse Cutiuță speriat. — Ai un frate? Și e malefic? — Da, din păcate! spuse Cutiuță. După cele aflate, Dorothy și prietenii

ei se îndreptară spre palatul vrăjitorului. Cei șase prieteni au avut o călătorie grea până la Orașul de Smarald și, pentru că nu știau exact unde se află palatul Vrăjitorului-Cutie-cel-rău, s-au dus să ceară îndrumare de la Oz. Ei nu știau, însă, că Oz nu era un vrăjitor adevărat, că habar nu avea de unde vine armata vrăjitorului și că a minșit pe toată lumea spunând că el a topit oamenii de zăpadă și cădătorită lui nu au fost cucerii. Adevărul era că Orașul de smarald era într-o zonă foarte calduroasă a ținutului și oamenii de zăpadă se topeau din cauza căldurii. După ce au fost lăsați să vorbească cu vrăjitorul, care era foarte speriat că nu va putea să îi ajute pe vizitatori, au căutat împreună pe toate hărțile lui, au folosit mașinării de cercetat vremea, ca să vadă de unde venea frigul, dar nu au descoperit nimic util misiunii lor. Dacă Oz ar fi fost prins că era un șarlatan ar fi pierdut Orașul de Smarald și admirația celor care locuiesc în el. Apoi i-a venit o idee: telescopul său putea să vadă până la capătul ținutului și, cu ajutorul acestuia, s-a uitat în toate direcțiile. Undeva în depărtare a văzut o furtună mare și ciudată, care părea vie. Era sigur că vrăjitorul se ascunde acolo, așa că le-a împărtășit bănuiala sa lui Dorothy și prietenilor ei. Dorothy îl întreabă pe vrăjitor: — Vrăjitor din Oz, poți, te rog, să ne spui unde se află palatul Vrăjitorului-Cutie- cel -rău? — Da, eu știu totul, el stă ... în Ținutul furtunos! — Mulțumim, Mare Vrăjitor!... și plecară la drum. După o călătorie anevoioasă au ajuns la castelul de gheață, s-au furișat în camera vrăjitorului, iar Dorothy a folosit pantofii magici, care i-au împlinit dorința ca tot castelul să se topească, iar vrăjitorul să redevină o cutie. Răul din Oz a fost învins și venise timpul ca Dorothy să se întoarcă acasă! Doar că... Undeva într-o pădure din Oz, o poartă spre un ținut rău rămăsese nepăzită, după ce gardianul ei dispăruse din cauza furtunii de la castelul vrăjitorului. Acest gardian era vestitul lup cu coada de argint. — Mare Vrăjitor, cineva fură magia de la nord și sud. Mă tem că lupul de argint a dispărut! spuse una dintre cele două vrăjitoare. — Lupul de argint? se miră Dorothy. — Paznicul porții spre întunericimi, un loc unde magia este furată și cu ajutorul cristalului negru și cred că lupul a ajuns în întunericimi. — Și cine îl va recupera? întrebă Vrăjitoarea de la sud. — Noi, spuse Dorothy. — Dacă magia dispare prin această poartă, Dorothy nu își va mai revedea mătușa niciodată, zise Cutiuță. Fără magie vrăjitorul rău va putea scăpa de la închisoare. — Luați cu voi cristalul alb, care-l va ajuta pe Lupul cu coadă de argint să închidă porțile. Dorothy și prietenii ei au intrat pe tărâmul întunericimilor, au trecut de cristalul negru și l-au găsit pe lup, legat fedeleș. Dorothy îi aruncă lupului cristalul alb, cu care acesta reuși să contracareze efectele malefice ale cristalului negru. Întunericimile au început să se prăbușească, pădurea, lupul și vrăjitoarele au dispărut, iar Dorothy se trezi în camera ei din Kansas. De pe etajeră îi zâmbi, parcă, jocul ei preferat, Cutia misterelor. ■

 Patrick DOCHINOIU, clasa a V-a, Școala Germană Hermann Oberth, Voluntari

„Nuielarii“ de la Moara Vlăsiei

Echipele noastre de „scotocitori“ în ale tradițiilor și obiceiurilor aproape uitate mai descoperă câte un mic filon de „aur“ adevărat, ascuns într-un colț de Ilfov. Iată aici o „descoperire“ neașteptată. Este vorba despre Ion Soare, zis și Ion Țiței, meșterul nuielar de la Moara Vlăsiei, azi nonagenar, aflat aici în atelier, prin anii '70, împreună cu soția și cei patru copii. Ne-a povestit cu patos despre meșteșugul lui, pe care încă îl mai practică atunci când consătenii îi aduc nuiiele. Măinile aleargă aproape singure, modelând împletitura în coșuri și piese de mobilier ușor, atât de necesare în gospodărie...

Lipia (Gruiu), lemnăria unui porumbar de la sfârșitul secolului al XIX-lea

Cercetătorii din echipa celor de la Piscu au mai descoperit o lucrare

deosebită în satul Lipia din comuna Gruiu, localitate aflată în apropierea Văii Ialomiței. Respectiva lucrare este un detaliu din lemnăria unui porumbar de la sfârșitul secolului al XIX-lea. Aceasta face parte dintre acele construcții de demult, îmbinate fără ajutorul cuielor de fier, ci doar cu cuie de lemn. Priviți frumusețea acestor elemente care aduc o stare de bine și de împăcare cu natura, căreia inițial i-au fost răpiți copacii, dar apoi i-au fost redați prin aceste forme armonioase...

Acest mod de comportament se aseamănă cu ornamentarea vaselor de lut cucuteniene, căroră li s-a adăugat prin pictură frumusețe, sau prin coaserea cu îndemănare a florilor pe iile românești, acestea devenind „flori“ la rândul lor...

Pridvoraș de casă în Bălteni (Periș)

Echipa celor de la Piscua a redescoperit în toamna anului 2019 și primăvara anului 2020 frumusețea unor case bătrânești din județul Ilfov. Astfel au sesizat acest minunat pridvoraș de casă bătrânească la Bălteni (Periș). După 1990, proprietatea a fost cumpărată de un francez care și-a ridicat o casă nouă în spatele ogrăzii, îngrijind și clădirea veche de la stradă, martor al satului de odinioară. De aceea putem să ne bucurăm de aceste

elemente constructive de odinioară. De-ar fi procedat mai mulți localnici așa, alta ar fi fost azi fața satelor ilfovene. Materialul ridicat în spațiul virtual a avut parte de sublimă comentarii, printre care și cel al Adinei Ciubotariu de la Academia Română, filiala Iași. Acesta menționa cu referire la subiectul nostru: „*Superb albastrul, caii de la grinzii și „S”-urile vechi de când lumea. Felicitări „francezului”!* Bălteni este un sat din Periș. Pe unul dintre holurile palatului de la Versoix, unde își are reședința Casa Regală a României, se găsește o hartă pe care sunt marcate câteva localități. Una dintre ele este Scroviștea. Se pare că niciodată satul nu s-a numit Scroviștea, ci Bălteni. De fapt „scroviști“ înseamnă „bălți“. Cu toate astea halta din Bălteni se numește Scroviștea. Povestea acelei hărți este simplă: Regele Carol I a trimis câțiva specialiști pentru determinarea calității aerului prin toată țara. În urma studiilor a fost întocmită o hartă, iar regele a hotărât să construiască reședințe în trei dintre ele, practic în cele mai curate trei localități. Și așa au fost construite palatele de la Sinaia, Scroviștea și Săvârșin (ordinea este dată de gradul de curăție al aerului).

Casă veche din Snagov

Echipa Scripcariu de la Piscu a descoperit în primăvara anului 2020 mai multe case bătrânești aflate încă în picioare. Iată cum arată, cu soarele de primăvară pe față, foișorul unei case bătrânești din Snagov, o casă pricopsită, care a fost cândva și cărciumă. Câte vor fi auzit și văzut florile de lemn ale pridvorului traforat din lemn ales de o mână de meșter abilă...

„Lada de zestre din Brănești“

Profesorul metodist Marius Ovidiu Sebe, de la Casa Corpului Didactic Ilfov, ne semnalează apariția unei noi piese intrată în Colecția etnografică „Zestrea Cucilor“. Este vorba despre „Lada de zestre din Brănești“, donația acestui artefact aparținând lui Velișcu Petre din Brănești, fiind făcută la 25 februarie 2020. Lada de zestre a aparținut mamei acestuia, Jordana Ghețu, născută în 1915. Lada este făcută de bunicul Dumitru Ghețu, dulgher de profesie, în 1900, în atelierul personal din Brănești, după cum declară donatorul.

Privind în trecut, zestrea, în general, reprezenta statutul social pe care mirii îl aveau în momentul căsătoriei: cu cât familiile celor doi erau mai bogate, cu atât zestrea tinerilor era mai mare. Conținutul zestrei era diferit de la o zonă etnografică la alta și de la familie la familie. Zestrea băiatului trebuia să fie alcătuită din casă, pământ, căruță cu boi, animale și bani. Fata, pe de altă parte, trebuia să aducă în viitoarea familie animale, mai multe parcele de pământ, saci cu cereale, galbeni și lada de zestre plină cu țesături. Lada de zestre a fetelor de măritat era reflecția hărniciei și a statutului acestora. De cele mai multe ori, fetele care aveau zestre mică sau nu aveau zestre deloc se măritau mai greu sau rămăneau singure. Lada de zestre (cufăr, lada miresei, sipet) era confecționată din lemn sculptat sau pictat cu motive florale. Tatăl miresei se ocupa de achiziționarea acesteia și, fie o comanda la meșterul din sat, fie o cumpăra de la târg. Până la momentul căsătoriei, încă din fragedă tinerețe, fata avea datoria de a umple lada de zestre cu tot felul de țesături pentru noua casă a viitoarei familii. Pentru că în restul anului fetele erau ocupate cu munca pământului sau îngrijirea animalelor, iarna era singurul moment în care se așezau în fața războiului de țesut. Lada de zestre conținea țesături pentru mireasă, pentru mire și pentru casă. Dintre acestea, cele mai importante erau cămăși, cearșafuri, fețe de pernă, preșuri (uneori covoare de lână), fețe de masă, ștergare, scoarțe etc. Deasupra lăzii erau așezate perne, prosoape, așternuturi, carpete și plăpumi. Tot în această ladă trebuiau să se găsească costumele populare ale celor doi miri pentru nuntă. Acestea erau cusute și decorate tot de viitoarea mireasă. Înainte de ziua nunții, lada de zestre era dusă cu mare alai la casa socrilor pentru a fi verificată și apoi la casa noilor însoară. Această îndatorire revenea fraților miresei sau altor flăcăi din sat. Pe drum, aceștia chiuiau și se veseleau pentru ca toți cei din sat să vadă ce avere avea mireasa. În zilele noastre, tradiția lăzii de zestre nu mai este respectată din două motive: nicio fată, fie ea de la sat sau de la oraș, nu mai petrece timp în fața războiului de țesut și lada de zestre bogată nu mai reprezintă condiția căsătoriei. Acum, zestrea tinerilor este reprezentată de bani din partea părinților și uneori cadouri (mobilă sau electrocasnice pentru casă). Totuși, lada rămâne unul dintre simbolurile tradiționale și este foarte căutată de colecționari sau de cei care au ales să folosească elemente tradiționale în decorarea interioară datorită motivelor frumos pictate sau sculptate. Găsindu-și locul și în locuința modernă, lada de zestre (cufărul pictat) a rămas printre obiectele de mobilier dorit de tinerii ce i-au găsit diferite utilități și funcționalități. ■

Icoana de hagi de la Afumați - o icoană reper în comunitate

În biserica cantacuzină „Adormirea Maicii Domnului“ din Afumați, pe peretele interior al naosului, pe partea stângă de la intrare, într-o zonă slab luminată, stă prinsă o icoană mare și bogat ilustrată. Este o icoană de mari dimensiuni (1m/1,20 m), ilustrată și pictată pe pânză, ce cuprinde o bogată informație biblică, sub forma a numeroase scene, locuri și evenimente biblice. Este considerată ca fiind o icoană de hagi. Hagiul era un pelerin care în vremurile grele din trecut, cu mari dificultăți ajungea la Locurile Sfinte. Astfel de icoane se lucrau la Ierusalim, iar la întoarcere erau aduse de hagi în țară.

„Acele icoane sunt un fel de hărți cu imagini ale pelerinului, prezentând multe dintre locurile de închinare. Sunt alcătuite din multe casete, fiecare cu povestea ei. În centrul lor este întotdeauna reprezentată Biserica Sfântului Mormânt, surprinsă chiar în timpul slujbei învierii, numită și slujba Sfintei Lumini. Este momentul cel mai dorit de pelerini, cel în care lumina Învierii vine în chip minunat în mijlocul credincioșilor adunați în biserică. Asta se întâmplă an de an, în după-masa Sâmbetei mari. Patriarhul Ierusalimului intră în capela Sfântului Mormânt și se roagă. Afară, toți cei adunați se roagă și ei, unii chior zgomotos, cu tobe și dansuri“ (Adriana Scripcariu)

Prof. Marius-Ovidiu Sebe

Foto: Ion BĂNICĂ

Icoana de hagi de la Afumați are peste 110 ani vechime

Foto: M.O. SEBE

Icoană (replca 2 după icoana de hagi de la biserica Afumați I)

Foto: M.O. SEBE

Icoană (replca 2 după icoana de hagi de la biserica Afumați I)

Pe icoană încă se mai poate desluși o scriere românească adăugată probabil ulterior, cu scopul de a explica traduce scenele biblice. Pe spatele icoanei este scris foarte clar următoarele „Donat de Gheorghică M. Ghenciu și fiii lui. Aurică și Gică. În anul 1986, în ziua de 8 august“ iar undeva mai jos de acest scris se deslușește nu foarte clar o semnătură „agiu Elena Gencu“. Cel mai probabil icoana este donată bisericii din Afumați în anul 1986, dar vechimea ei este mult mai mare. La o privire mai atentă a icoanei în colțul din dreapta al medalionului central se mai poate desluși cu dificultate un scurt text în limba română adăugat ulterior picturii „...Elena Gencu... în cinstea Sfântului Mormânt“, apoi este scris „anul 1903“. Așadar, vechimea icoanei este cel puțin din anul 1903, iar prelucrarea icoanei cu scrierea românească are legătură directă cu aceasta. Interesant este faptul că în Afumați mai există cel puțin două replici ale acestei icoane (de dimensiuni mai mici), ceea ce ne face să credem că această icoană avea rol de icoană reper în comunitate. În același timp există posibilitatea existenței la început de secol XX, a unui pictor iconar în localitate, care răspundea solicitărilor credincioșilor pictând replici ale acestei icoane.

Icoane asemănătoare cu icoana de hagi de la Afumați se mai află în muzeul Mănăstirii Țigănești, datată la anul 1891 și la Mănăstirea Pasărea. O cercetare a acestora ar putea aduce informații noi privind proveniența icoanei de la Afumați.

Prof. Marius-Ovidiu Sebe

CHITILA sau „Zalhanaua lui Papazolu“

George V. GRIGORE

Orașul Chitila mai numea în trecut și Zalhanaua lui Papazolu, „zalhana“ fiind un abator rudimentar pentru ovine, amenajat pentru prepararea pastramei și a desfacerii produselor derivate. Chitila poate veni de la „chitit“, sau „piti“. Orașul cuprinde Chitila (reședința) și Rudeni. Localitatea se află în vecinătatea nord-vestică a Capitalei, la ieșirea către Târgoviște. La ultimul recensământ populația era de 14.184 de locuitori, fiind al șaselea centru urban al Ilfovului din punct de vedere demografic. Localitatea a fost ridicată la rang de oraș în 2005.

La sfârșitul secolului al XIX-lea, satul Chitila făcea parte din comuna Bucoveni, din plasa Snagov, având 322 de locuitori. Aici funcționa o fabrică de zahăr (prima din România), deținută între 1876 și 1881 de prințul Nicolae G. Bibescu, cumpărată apoi și repusă în funcțiune de ginerele principelui Bibescu, Dimitrie Cezianu. În 1931, Chitila a devenit comună de sine stătătoare, având în compunere localitățile Chitila și Traian. Apoi, în 1950, comuna a fost inclusă în raionul Grivița Roșie al orașului republican București. În 1968, Chitila a devenit comună suburbană în subordinea Capitalei, având în componență satul Rudeni. În 1981, comuna Chitila a fost inclusă în Sectorul Agricol Ilfov.

Viață economică, socială și religioasă bine organizată

Cercetările arheologice efectuate la Chitila Fermă, în 2001, de pe grindul colmatat, situat la nord-vestul stațiunii între calea ferată București-Ploiești și cursul Colentinei, au pus în evidență o locuire din sec. II-V d.Hr., aparținând carpo-dacilor. Locuirea se suprapune peste una din epoca bronzului, cultura Tei. Pentru această epocă au fost identificate trei locuințe-atelier în care se desfășura reducerea minereului de fier precum și prelucrarea acestui metal dar și a bronzului, argintului și cuprului. Aici se făureau unelte, arme, obiecte de podoabă și de uz gospodăresc. Acestea sunt însoțite de o cantitate importantă de ceramică. Materialul ceramic găsit este prelucrat cu mâna, cu roata olarului, chiar în așezare, dar există și o importantă cantitate de factură romană rezultată din importurile pe care populația locală le făcea pe calea schimbului cu dacii din provincia Dacia cucerită, din Sciția Minor, Moesia, sau din alte provincii mărginașe ale imperiului. Cercetările fac dovada unei vieți economice, sociale și religioase bine organizate, dar la un nivel de dezvoltare caracteristic lumii barbare de la periferia imperiului roman din această vreme. Analiza materialelor găsite

în săpătură duce la concluzia că populația carpo-dacică avea o organizare militară și alianțe cu alte populații în curs de asimilare, care este susținută de descoperirea vârfurilor de săgeată, de sulică, pînteni de călăreți, etc. În așezare se desfășura și o intensă activitate de păstorit, agricultură, activități casnice gospodărești ca tors, împletit, cioplitul lemnului și pescuit. Agricultură era favorizată în dezvoltarea sa datorită pământului umed, fertil, de origine aluvio-coluvială din preajma râului și mlaștinilor.

Potențialul economic era ridicat și s-a dezvoltat în strânsă legătură cu peisajul de luncă bogat în vegetație specifică, populată de o bogată faună piscicolă, de avifaună, vânat mărunt și de talie mijlocie. La acest potențial se adăuga și cel provenit din pădurile de foioase care populau întreaga câmpie din jur. Cursul Dâmboviței favoriza legăturile de schimb cu regiunile de deal și munte din nord și vest dar și cu bazinul dunărean din sud care asigura relațiile pe calea fluviului cu provinciile romane vecine, cu populațiile de coloratură etnică traco-dacică. Importantă este descoperirea în așezare a „sceptului de bronz“ care face dovada faptului că daco-carpicii erau la acea dată creștini, credință pe care o împărtășea și conducătorul comunității care putea fi chiar un preot cu rang înalt, după forma și motivele ornamentale ce le prezintă piesa descoperită. Sceptul e de fabricație locală, realizat de un meșter puțin priceput, dar cunoscător al tradițiilor locale traco-getice cu origini preistorice indubitabile. Piesa este un arhetip care are forma unei mitre de arhieru și prezintă un orificiu mai larg la bază pentru introducerea mânerului din lemn (un baston). Deasupra prezintă un orificiu mai mic, în care a fost încastrată componenta în formă de cruce făcută probabil din același metal (bronz) și care s-a pierdut.

Reconstituirea formei piesei este posibilă datorită imaginilor de pe piesele monetare de epocă sau de podoabă și de ceramica găsită în areal. Un element convingător și indubitabil este prezența globului cruciger de pe emisiunile monetare în care împărații din dinastiile constantiniană (324-364), valentiniană (364-378), teodosiană (379-457), leoniană (457-518), iustiniană (518-610) și apoi a heraclizilor (610-717) și a celor care au urmat sunt prezentați ca purtând în mâini globul cu cruce.

Forma globulară a sceptului face parte din tradiția dacică a arealului și este atestată și prin sceptrul descoperit în mormântul dacic de secol III de la Peretu, cu ascendență în cele din piatră și lut din epoca pietrei și bronzului, în special cele din cultura Tei de la Cățelu Nou, Băneasa, Butimanu. Forma în lobi a globului are origine în coroana imperială bizantină și este susținută ornamental de motivul în frunză de brăduți aplicați prin nituire pe buzdugan, și sunt dispuși în cruce pe calota piesei, înscrisă și ea pe un plan în cruce prin incizie care îmbracă întreaga piesă.

În deschiderile ovale, de pe lobii piesei au fost încastrate cu mare probabilitate pietre prețioase, care s-au pierdut odată cu crucea de deasupra sa. Motivul în brăduț face parte din arsenalul de motive ornamentale utilizate pe coifurile dacice de la Poiana Coțofenești, Agighiol, Porțile de Fier și Peretu, care este atestat în continuare și în secolele II-V și următoarele pe piese de arhitectură ceramică (în special capace de vas) și vase sau opaițe care poartă pe ele ornamentate în relief sau prin imprimare în tehnica „terra sigillata“ din lumea carpo-dacică, cunoscută sub denumirea de cultura Chilia-Militari din Câmpia Română, și a dacilor liberi din spațiul vechiului regat dacic. El se află și pe ceramică provincială romană din Sciția Minor, Moesia, Panonia sau din provinciile vecine din imperiu.

În Chitila se află mai multe așezăminte de cult

În Chitila se află mai multe așezăminte de cult. Biserica Sfântul Ioan Botezătorul (Biserica Chitila 1), o biserică ortodoxă aflată în centrul localității, a fost construită între anii 1912-1913, de credincioșii Ion și Florea Olteanu, și sfințită la 27 octombrie 1913, de Preasfințitul Teofil Ploieșteanul. Cel dintâi preot paroh a fost părintele Constantin Teodorescu. Cu toate acestea, biserica nu este monument istoric. Biserica a fost pictată în anul 1913 în ulei, de pictorul Constantin Gheorghe, și a fost restaurată în 2008. Un alt lăcaș este „Biserica Sfântul Mare Mucenic Gheorghe“ (Biserica Chitila 2), construită în 1950, când autoritățile comuniste dărâmau bisericile și interziceau construirea altora. Credincioșii, în frunte cu părintele

Gheorghe Dobra, au avut curajul de a ignora legea. Pereții acestei biserici-paracelis au fost acoperiți cu icoane, ea nefiind pictată vreodată. Biserica a fost construită în formă de cruce, fiind asemănătoare unei case. Acest lucru s-a petrecut spre a nu atrage atenția comuniștilor. Părintele Gheorghe Dobra, care a slujit în această parohie peste 55 de ani, și-a continuat munca și după pensionare, alături de noul preot paroh, părintele Doru Marian Dumitrache, numit în 2005. Părintele Gheorghe a trecut la cele veșnice la 4 iunie 2011. Din cauza condiției modeste a vechii biserițe, neîncăpătoare pentru numărul credincioșilor, noul preot paroh a demarat lucrările pentru construirea unei noi biserici. La 26 iulie 2007, Preasfințitul Sebastian Ilfoveanul a sfințit piatra de temelie a noii biserici, închinată Nașterii Maicii Domnului (8 septembrie), și a binecuvântat lucrările de construcție. Un merit deosebit în evoluția lucrărilor l-a avut primarul Emilian Oprea. O altă biserică ortodoxă este ceadin din Rudeni, aflată în proces de renovare și consolidare. Biserica este un monument istoric și a fost construită în secolul XVII, pe locul unei biserici de secol XV, fiind una din cele mai vechi din jurul Bucureștiului. Există chiar și o legendă care spune că în această zonă oamenii construiseră o biserică din lemn pe un pod care se scufunda în apă când erau atacurile turcilor și tătarilor și era scoasă la suprafață pe timp de pace. Biserica din Rudeni este locul în care Tudor Vladimirescu s-a rugat în 1821 înaintea mării sale revoluții. El a poposit în zona Rudeni timp de trei săptămâni, iar denumirea străzii Panduri amintește de acest lucru. De asemenea, în timpul Primul Război Mondial, în 1916, la această biserică a venit un regiment de italieni care luptau alături de români pentru apărarea Bucureștiului. Unii dintre ei au murit în luptă și au fost înmormântați chiar în cimitirul bisericii, iar crucile lor încă există în curtea bisericii. Italienii au făcut atunci o donație de cărți bisericii și au lăsat aici drapelul regimentului lor. Am găsit aici și cruci vechi de autentificare, din anii 1720, cruci cu înscrisuri chirilice, cruci de hram și cruci foarte vechi, ale celor care au făcut donații pentru biserică. Cimitirul spune și povestea familiilor vechi din Rudeni, povestea veteranilor de război, pe crucile cărora găsim versuri despre viața lor sau modul în care au murit. Biserica romano-catolică „Fericitul Ieremia Valahul” din Chitila a fost ctitorită în 1993, pe strada Banatului, nr. 17. Comunitatea parohială este strâns legată de prima comunitate a Misionarelor Carității, înființată cu ocazia primei vizite a Maicii Tereza de Calcutta în țara noastră, în mai 1990.

Ieremia Valahul (1556-1625) este primul român ridicat la cinstea altarelor în Biserica Catolică, fiind amintit în două zile din luna mai: 8 mai - sărbătoarea sa, și 30 mai - ziua „întoarcerii acasă”, adică ziua aducerii moaștelor sale în țară. S-a născut la 29 iunie 1556, într-un sat din Moldova, notat de biografi în diverse forme: Zazo, Zaxo, Zaxco, Zaro, Saxo. La botez a primit numele Ioan. Lăsând țara și familia, în 1574, la 18 ani, pleacă pe jos spre Italia. Trece Carpații prin pasul Ghimeș în Transilvania, se oprește la Alba Iulia, unde îl cunoaște pe chirurgul italian Pietro Giacomo, pe care-l însoțește în drumul întoarcerii în țara natală. Ajuns la Bari, recomandat fiind de chirurg, tânărul Ioan este primit ca ucenic la un farmacist pentru aproape doi ani. În 1578 intră ca frate la călugării capucini din Napoli. La 8 mai 1579 depune voturile de călugăr, luându-și numele profetului Ieremia. În 1595 primește misiunea de a se ocupa de bolnavi. Timp de 40 de ani este infirmier,

dedicându-se cu toată ființa acestei slujiri. Este chemat la bolnavi și în afara mănăstirii. În iarna anului 1625, este chemat la un bolnav la Torre del Greco (la 12 km de mănăstire). Se îmbolnăvește de pleuropulmonită. La 5 martie 1625 moare în faimă de sfințenie. Avea 69 de ani din care 47 îi trăise în mănăstire. Cauza beatificării lui Ieremia Valahul, deschisă în 1627 de papa Urban al VIII-lea, întreruptă în 1689, odată cu moartea papei Inocențiu al XI-lea, a fost reluată în 1950. La 30 octombrie 1983, Ieremia avea să fie ridicat la cinstea altarelor de Papa Ioan Paul al II-lea în Piața Sfântul Petru, în cadrul unei Sfinte Liturghii, la care a participat și o delegație de catolici moldoveni. În anul 2008, rămășițele pământești au fost aduse în țară, la 30 mai fiind așezate în cripta din sanctuarul „Fericitul Ieremia” din Onești. În Chitila mai avem Biserica Antiohia (Biserica Creștină după Evanghelie), dar și Biserica Penticostală „Izvorul Vieții” (Str. Lalelelor, nr. 2). Ca monumente de for public, avem un obelisc ridicat în memoria eroilor căzuți în Primul Război Mondial, în sensul giratoriu, din dreptul str. Banatului 68, la intersecția cu șos. Mogoșoaia.

Chitila Film, susținut anual de Consiliul Județean Ilfov, prin Centrul Județean pentru Conservare și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov

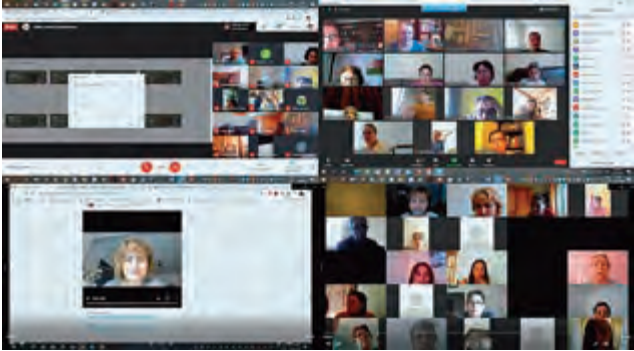
Printre unitățile de educație și învățământ avem în Chitila Grădinița cu program prelungit „Voinicel”, Grădinița „Kinder Residenz”, Școala Gimnazială nr. 1 „Prof. Ion Vișoiu” Chitila, Școala cu clasele I-IV nr. 3 Chitila, Școala cu clasele I-IV nr. 4 „Ion Olteanu” și Școala

de Aplicație pentru Logistică „General Constantin Zaharia” (Str. Crinului, nr. 2). Pentru iubitorii de sport, în oraș funcționează un club sportiv, înființat în 2016 de consiliul local. Clubul Sportiv Chitila cuprinde secțiile de baschet feminin, baschet masculin, rugby, volei feminin, karate, fotbal și tenis de câmp. Pentru iubitorii de cultură, în oraș există Casa de Cultură „Tudor Arghezi”. Primul cămin cultural din Chitila a fost înființat în 1963, în clădirea fostului abator situat pe malul pâraului Mangu (vizavi de dispensar), avându-l ca director pe învățătorul Vasile Popa, apoi pe învățătoarea Emilia Vișoiu. LaChitila, istoricul V. Boroneanț semnalizează descoperirea unei monede romane din secolul al III-lea, la „Chitila fermă”. Mai apropiat de zilele noastre semnalăm existența Fortului 1 Chitila, parte a rețelei de fortificații numite „Cetatea Bucureștiului”. Iubitorii de natură și de pescuit sportiv își pot îndrepta pașii spre Balta Chitila, de dimensiuni mari, cu un peisaj frumos și multe locuri de pescuit. Chitila Film Fest se întâmplă o dată pe an, în august. În timpul festivalului de film, organizatorii pun la dispoziție curse gratuite în și dinspre București. Festivalul se desfășoară pe malul lacului Chitila, într-o atmosferă relaxată. Nu există scaune, ci baloți de paie, mult mai comozi, acoperiți cu mici pături albastre, utile și după lăsarea nopții, când atacă țânțarii. Festivalul este susținut anual de Consiliul Județean Ilfov prin Centrul Județean pentru Conservare și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov. Sunt două întreceri de scurtmetraje. Una pentru documentare, alta pentru ficțiune. Deloc surprinzător, comedile au fost cele mai bine primite. Margareta Nistor conduce de obicei juriul acestui festival, alături de alți actori și regizori renumiți. Târziu în noapte, după ce și ultimul scurtmetraj este prezentat, spectatorii rămași, majoritatea tineri și fără obligații, ațipesc, aici, pe malul lacului de poveste, unde se „deapănă” povești cinematografice cu „a fost odată...” ■

Surse: wikipedia.org; ilfovsport.ro; primariachitila.ro; jurnaluldeilfov.ro; viitorulilfovean.ro; ziarullumina.ro

Modernizarea accelerată a educației din România prin resurse digitale

Pe parcursul lunii august, Casa Corpului Didactic Ilfov a continuat organizarea de programe de formare adresate cadrelor didactice din județ, pentru formarea deprinderilor de utilizare a platformelor educaționale și a aplicațiilor și instrumentelor digitale necesare în învățarea online. Scopul a fost dobândirea unor

abilități necesare desfășurării învățării la distanță, astfel încât debutul noului an școlar să găsească dascălii din Ilfov cât mai bine pregătiți. S-a observat un interes deosebit al cadrelor didactice, astfel că la acest stagi, derulat între 11 și 27 august, s-au înscris 250 de cursanți, majoritatea din nivelurile preșcolar și primar.

Participanții au fost inițiați în utilizarea platformei educaționale Google Classroom, ClassDojo (pentru învățământul preșcolar și primar) și în folosirea unor aplicații și instrumente digitale cum ar fi Word art; Padlet, Auto draw, Canva, Google docs, Google forms. La ultima ședință s-au dezbătut o serie de activități suport pentru organizarea și desfășurarea învățării online. Acest stagi de formare s-a derulat online pe parcursul a 24 de ore, atât sincron prin întâlniri face to face, folosind canalele de comunicare zoom și google meet, cât și asincron, prin intermediul platformei Google Classroom. Pe această platformă cursanții au avut de încărcat portofoliile de evaluare finală. În felul

acesta, platforma a devenit o bază de resurse educaționale foarte utilă pentru un schimb de experiență. În cadrul cursului de formare un accent deosebit s-a pus pe metodică disciplinelor în educația la distanță, pe strategii de utilizare a aplicațiilor web în predarea lecțiilor, a secvențelor de învățare. De asemenea, prin intermediul unor aplicații precum Mentimeter, am dorit să realizăm un sondaj al participanților la curs cu privire la atitudinea pe care aceștia o au cu privire la educația la distanță, cu resurse digitale. Realitatea virtuală face deja parte integrantă din cotidian, iar elevii cărora noi, ca profesori, astăzi le predăm sunt nativi

digitali. Deși cei mai mulți dintre profesori fac parte din categoria „imigranților digitali” (născuți înainte de era digitală, 1980, și care au deprins utilizarea tehnologiei pe parcursul vieții, de cele mai multe ori prin auto-învățare, putem observa că profesorii ilfoveni manifestă o atitudine receptivă, pozitivă față de abordarea digitală a educației. Profesorii au înțeles că viitorul este digital, deși toți au menționat că cel mai mult le lipsește întâlnirea cu elevii și interacțiunea fizică de la școală. În acest timp, fiecare s-a străduit să comunice, să se conecteze cu elevii săi și și-a îmbogățit permanent repertoriul de

aplicații digitale. Poate nu este prea mult să afirmăm că profesorii au fost categoria socio-profesională care a învățat și s-a dezvoltat cel mai mult în aceste ultime luni, în perioada pandemiei, aspect care a produs un salt profesional incredibil și chiar de neimaginat în condiții normale. Prin efortul fiecăruia dintre profesori, școala este mai aproape de atingerea obiectivului de „organizație care învață”, cum prevedea Peter Senge în 1990. În momente dificile, e bine să vedem și aspectele utile, pozitive, funcționale, ca să putem deveni mai buni și să evoluăm. ■

 Prof. metodist Marius-Ovidiu SEBE
Prof. metodist Simona LUCA

Clasa virtuală: provocări și soluții didactice (I)

Școala în situații de criză - Perspective

Pandemia Sars-COV19 are repercusiuni majore în toate sectoarele de activitate. Chiar la o privire de ansamblu, atât la nivel internațional, cât și național, apar dificultăți care se anunță greu de remediat în viitorul apropiat. Dincolo de aspectele economice și de cele legate de sănătatea publică, în jurul cărora se concentrează dezbaterile autorităților și ale societății civile, îmi voi îndrepta atenția către sistemul de învățământ. Acesta a fost în mod fundamental afectat de întreruperea activităților didactice în instituțiile de învățământ, autoritățile propunând și ajustând pe parcurs diferite metodologii și recomandări de continuare a activității didactice la distanță, având în vedere că, în România, suspendarea cursurilor s-a produs chiar în mijlocul anului școlar, la începutul celui de-al doilea semestru. Acest lucru a accentuat complexitatea problemei, prin volumul considerabil de cunoștințe rămase de parcurs și, implicit, prin procesele de consolidare și evaluare a acestora. Fiecare dintre aceste etape - predare, aprofundare, evaluare - atrage după sine dificultăți specifice de realizare în contextul desfășurării actului de predare-învățare la distanță. Propunerea și punerea în practică a soluțiilor necesare acestor provocări se arată în acest moment nu doar ca o soluție momentană și temporară, ci și ca un punct de plecare pentru îmbunătățirea procesului de comunicare didactică și preîntâmpinarea unor momente de criză similare. Stadiul actual al dezvoltării tehnologice implică imposibilitatea paralizării sistemului educațional în condiții precum cele date. În primul rând se impune un sprijin pentru surmontarea dificultăților economice din zonele în care elevii au mai puțin acces la tehnologie și conexiune de internet și, în al doilea rând, este nevoie de o viziune realistă în perspectiva actualizării resurselor de care dispune sistemul educațional (aici, înțelegând și pregătirea profesorilor, informarea părinților și formarea elevilor). Voi încerca să subliniez aspecte ale procesului didactic văzut din poziția profesorului (de Limba și literatura română), pentru ciclul gimnazial, în timpul sistării întâlnirilor publice și pe durata predării online.

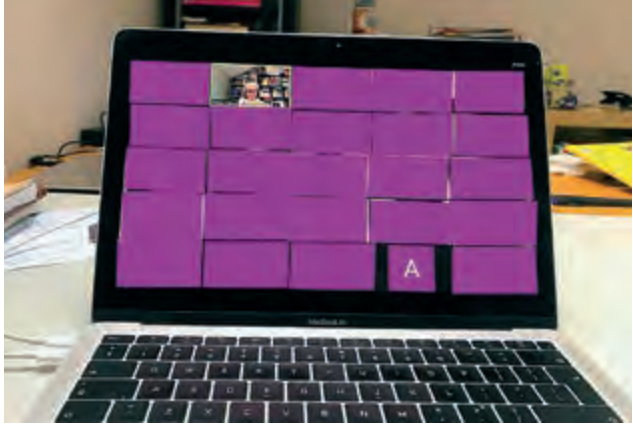
Contextul predării

Îmi voi structura abordarea pe mai multe subpuncte. Ele se bazează pe activitatea de învățare online a elevilor de la clasele V-VIII din cadrul Școlii Gimnaziale nr. 1 Pantelimon, din martie până în iunie 2020. Cele mai numeroase „întâlniri online” au fost cele cu clasele a VII-a și a VIII-a, având în vedere faptul că pentru acestea programa școlară prevede activități de învățare bazate pe conținuturi cu grad ridicat de dificultate (îndeosebi de gramatică), iar elevii sunt aproape de examenul național. Majoritatea elevilor provine din mediul urban și dispune de mijloace tehnice de a participa la cursurile online (laptop / tabletă / telefon inteligent). Cel mai des folosite mijloace de facilitare a învățării online s-au bazat pe platforme și aplicații dezvoltate de Google, pe care le voi menționa în continuare, specificând și elementul tradițional corespondent pe care l-a înlocuit într-o anumită măsură.

A. Aplicația Google Meets mi-a permis să planific distribuția lecțiilor în baza unui orar prestabilit și, totodată, menținerea comunicării cu elevii. Astfel, platforma a înlocuit, virtual, sala de clasă, prin faptul că a fost posibilă interacțiunea audio-vizuală dintre mine, în calitate de profesoară, și elevi, precum și între elevii înșiși. Imaginile tuturor au fost permanent vizibile pe ecranul fiecărui participant, cu mențiunea că

uneori am optat doar pentru păstrarea interacțiunii audio, din diferite motive, ceea ce nu a împiedicat, totuși, calitatea lecțiilor desfășurate.

B. Google Drive (prin *Google Sheets* și *Google Forms*) a fost un instrument ingenios și foarte util pentru a ține evidența prezențelor și a activității elevilor în timpul fiecărei lecții. Utilizarea unui document de tip *.xls s-a realizat cu cunoștințe minime și oferă opțiuni de editare care se dovedesc foarte eficiente, mai ales în cazul activităților repetitive: calculul automat al sumelor și al mediilor, ordonarea după mai multe criterii și aplicarea de formule de calcul specifice. Un aspect pozitiv important în privința utilizării acestor instrumente este acela că elevii s-au simțit foarte motivați să fie activi, deoarece puteau vedea la începutul lecției, în timp ce notam prezența, și numărul de puncte acumulate pentru prezență și activitate. Am conceput în *Google Sheets* un document (pe care l-am numit *catalog online*) pentru a ține evidența prezențelor și a participării la activitate ale fiecărui elev. Pentru ilustrare, am surprins în figură doar clasa a VII-a, cu care am făcut și ore de Limba latină. Cu ajutorul unei formule de calcul aplicată în primele patru coloane fixe, am înregistrat totalul de prezențe și activitate, notând cu „x” și „y” prezența (limba și literatura română, respectiv, limba latină) și cu „*” și „+” activitatea / intervențiile (limba și literatura română, respectiv, limba latină). Prin această formulă, punctajul aferent fiecărui total s-a actualizat odată cu introducerea unei noi zile de activitate. De asemenea, opțiunea de a filtra și de a sorta, în orice coloană, în ordine alfabetică și numeric descrescător sau crescător, m-a ajutat să pot manipula documentul în funcție de scopul urmărit. După notarea prezenței, prin aranjarea în ordine alfabetică a elevilor, puteam să le arăt acestora, la începutul fiecărei lecții, progresul pe care l-au făcut, prin aranjarea tabelului în ordinea crescătoare sau descrescătoare a numărului de intervenții din timpul orelor, precum și a numărului de prezențe. Această practică a determinat motivarea elevilor, atât în privința implicării mai pronunțate în desfășurarea lecțiilor, cât și în participarea efectivă la ore. Proiectarea și efectele acestui sistem de înregistrare a rezultatelor mizează pe conceptul mai recent de *gamification*, care desemnează o tehnică didactică inovatoare. *Gamification* presupune simularea unui context de competiție guvernat de reguli și punctaje obținute în funcție de acestea, asociate cu recompense. Rezultatele sunt afișate sub forma unui clasament,

 Cristina SIN, Școala Gimnazială nr. 1 Pantelimon

precum în situația exemplificată, și perspectiva de a le obține determină motivarea elevilor și angajarea dimensiunilor sociale. Această tehnică m-a ajutat mult în abordarea „clasei virtuale” și în planificarea didactică adaptată noului mod de interacțiune cu elevii.

C. Google Classroom este platforma în care am pus la dispoziția elevilor documentele generate în timpul orelor (sub forma unui mini-suport de curs). Totodată, acest suport online a oferit și un cadru ușor și organizat pentru monitorizarea temelor și a notelor. Fiecare oră este marcată printr-o înregistrare (precum *Moș Călfar*) căreia îi este atașat un document conținând informațiile studiate la lecția respectivă și tema dată. În mod automat, se înregistrează numărul de elevi care trebuie să predea tema, precum și numărul celor care au predat-o (prin imagini sau fișiere word postate la înregistrarea respectivă). Secțiunea pentru verificarea temelor oferă posibilitatea de a marca sugestii, explicații și comentarii, direct pe imaginea sau în documentul trimis de elev, astfel încât el să înțeleagă ce anume necesită remediere. Nota se trece, de asemenea, la fiecare temă înregistrată, după modelul x puncte din (/)10. Această modalitate de verificare a temei cere mai mult timp din partea profesorului, însă pe elev îl ajută foarte mult faptul că i se verifică tema de către profesor, cu sugestiile și corecturile necesare și ajustate strict nevoilor lui, spre deosebire de lecțiile tradiționale de la clasă în care profesorul nu poate include în fiecare scenariu didactic verificarea punctuală a temei efectuate de fiecare elev. ■

 Prof. Sin Cristina				Clasele a VII-a B, E și F Limba și literatura română + Limba latină						
TOTAL PREZENȚĂ RO	TOTAL PUNCTE RO	TOTAL PREZENȚĂ LAT	TOTAL PUNCTE LAT	ELEV	17.04.2020	28.04.2020	29.04.2020	30.04.2020	04.05.2020	05.05.2020
26	28	5	4	Iustin B.	1*	1	1*	12**	1	1
26	27	5	2	Marius P.	1	1*	1*	12**	1	1*
26	42	5	12	Laura R.	1*	1*	1*	12**	1	1
26	16	5	4	Bogdan Ș.	1	1*	1*	12	1	1
25	12	4	1	Cătălina C.	1	1*	1*	12	1	1
25	32	4	8	Șerban F.	1*	1*	1*	12**++	1	1*
25	0	4	0	Bogdan G.	1	1	1	12	1	1
25	36	5	8	Mario N.	1*	1*	1*	12**	1	1*
24	3	4	1	Adin K.	1	1	1*	12		1